

Điều Ru Nước Mắt

Duyên Anh

7

Năm Lửa vừa trở mình thì cở tiếng gõ cửa. Bấy giờ vào quá nửa đêm. Xóm Cầu Cống yên lặng như một bãi tha ma. Những con người lao động nghèo tạm chết một thời gian ngắn để mai sáng lại sống kiếp khốn khổ. Năm Lửa vụt tỉnh. Nó rất lạ lùng không hiểu ai đã gõ cửa nhà nó lúc này. Nó tung mền, vén màn, bước xuống đất và rón rén ra cửa nghe ngóng. Bốn Bù loong và Năm Hòa Hưng chờ nó. Đêm qua Trần Đại giao nhiệm vụ "chiêu hồi" Năm Lửa cho Năm Hòa Hưng. Trần Đại muốn Năm Lửa bỏ rơi vụ này, không đánh mướn cho cai thầu Phúc nữa để bọn hán rảnh tay đối phó với cai thầu Phúc. Nếu Năm Lửa trở cò, quật lại cai thầu Phúc thì hay hơn. Công tác của Năm Hòa Hưng hơi gay. Vì Năm Lửa là một tay du đặng khá "chì". Về tài nghệ, nó cũng sắp loại ngang Bốn lơ xe, Năm Hòa Hưng. Nó từng vào trại Tế Bản, vào khám Chi Hòa và đâm chém đã quen tay.

Năm Hòa Hưng điều tra kỹ lưỡng cuộc đời "sự nghiệp" của nó. Nắm tin rằng nó có thể hạ nổi Năm Lửa. Nên nó mới có thể nhận nhiệm vụ "chiêu hồi" Năm Lửa. Năm Hòa Hưng bảo Bốn bù loong nấp kín đừng cho Năm Lửa trông thấy. Trừ trường hợp Năm Hòa Hưng lâm nguy, Bốn bù loong mới ra tay. Còn không cứ đứng yên xem Năm Hòa Hưng đương đầu với tên trùm du đặng Khánh Hội. Năm Hòa Hưng rút thuốc lá châm hút. Nó đứng dưới hiên nhà đối diện với nhà Năm Lửa. Con dao con chó đã bật lưỡi. Năm Hòa Hưng nghe thấy tiếng chân người bước ra và tiếng lạch cạch mở cửa nó biết ngay Năm Lửa đã "đáp lời kêu gọi" của nó.

Cánh cửa hé mở, Năm Lửa còn chân trong chân ngoài thì con dao trong tay Năm Hòa Hưng đã phóng đi. Lưỡi dao cắm phập vào cánh cửa gỗ, cách cái đầu của Năm Lửa không đầy gang tay. Năm Lửa hoảng hồn đóng vội cửa. Một chuỗi cười ròn vang lên, kèm theo lời trêu tức:

- Năm Lửa, sao bạn hèn thế? Tôi đâu cở chủ ý giết lén bạn. Thử tài nghệ của bạn tí ti đó mà...

Bị chạm nọc tự ái, Năm Lửa mở tung cửa bước ra. Nó thấy kẻ phóng mũi dao tuyệt tác vẫn đứng hút thuốc lá thản nhiên như không. Tên khốn kiếp còn biết cả tên nó. Ý hán, đây cũng phải thứ "chì". Khánh Hội chỉ cần một thang "chì" thôi. Thêm thang nữa, nhất định không được Trên mảnh đất nhỏ bé nào không thể có hai lãnh chúa được. Năm Lửa nghĩ thế, nó bước ra, lòng dậy lửa giận hờn. Nó toan rút con dao của Năm Hòa Hưng. Nhưng tay nó vừa chạm cán thì lưỡi dao khác vội vàng phóng ra ngăn cản sự tước đoạt của nó. Lưỡi dao thứ hai cũng cắm phập vào cánh cửa gỗ, không nhằm hạ Năm Lửa. Năm Hòa Hưng khen thầm:

- Bốn lơ xe có thằng đàn em khá đấy...

Năm Lửa hơi e dè dịch thủ. Nó chẳng dám rút hai lưỡi dao khỏi cánh cửa gỗ nữa. Năm Hòa Hưng cười:

- Bạn cứ mặc tụi nó nằm chết dí đó, lát nữa tôi xin lại.

Năm Lửa không thích nghe cái giọng sắc xược có vẻ muốn qua mặt nó. Nó nghiêng răng, tức tưởi:

- Chắc bạn xin lại nổi không?

Năm Hòa Hưng ném điếu thuốc lá. Điếu thuốc lá trúng vũng nước "sèo" một tiếng:

- Để rồi thử sau. Bấy giờ tôi muốn nói chuyện với bạn một chút bạn chịu chứ?

Năm Lửa dụi mắt nhìn kỹ xem kẻ đang nói chuyện với mình là hạng người nào. Chắc chắn không phải "cóm" và kẻ muốn giết mình. Vậy hán là ai, muốn gì? Năm Lửa bảo:

- Nói chuyện, được lắm. Song bạn làm ơn cho Năm Lửa Khánh Hội biết "quý danh".

Năm Hòa Hưng gật gù:

- Ô kê, tôi là Năm Hòa Hưng.

Năm Lửa xỏ ngọt:

- Năm Hòa Hưng à? Ô, tôi chưa từng được nghe tên này bao giờ. Bạn đạp xe ba bánh, hay đánh giầy?

Năm Hòa Hưng giận điên tiết. Bốn bù loong nấp ở chỗ khuất mà cũng thấy sôi máu. Dưới ánh điện vàng khè bố thí của chính phủ, Năm Hòa Hưng nhìn rõ khuôn mặt thô bỉ của gã chém mướn. Tuy giận vô cùng, Năm Hòa Hưng vẫn cố nén:

- Tôi chỉ biết phóng dao chớ không biết đánh giầy. Tên tôi kể ra thì thường lắm nhưng lại thừa đủ để đến gọi bạn ra ngắm hai lưỡi dao...

Năm Lửa rít lên:

- Đồ chó đẻ!

Năm Hòa Hưng phá ra cười. Năm Lửa càng chửi bới hăng:

- Nửa đêm mày đến trêu ông nội mày, muốn chết hả?

Năm Hòa Hưng vẫn cười. Năm Lửa chưa dám bước ra khỏi cửa. Nó đứng yên một chỗ quan sát xem quanh Năm Hòa Hưng còn móng nào ẩn núp để chờ dịp hạ lén nó không. Chiều ý nó, Năm Hòa Hưng nói:

- Muốn giết mày thì hai lưỡi dao ấy đã chẳng cần trúng cánh cửa. Mày hiểu chưa Năm Lửa?

Năm Hòa Hưng nói thêm:

- Tao đến đây kiểm mày có chuyện quan trọng cho đời mày chứ không phải sinh sự với mấy đầu. Nhưng nếu mày muốn sinh sự, tao sẵn lòng lắm.

Năm Lửa hơi ngạc nhiên. Nó không hề quen biết Năm Hòa Hưng. Vậy tên này kiểm nó có việc gì? Năm Lửa bốt nóng, hỏi Năm Hòa Hưng:

- Sao mày biết tao ở đây?
- Tao hỏi thăm.
- Hỏi thăm ai?
- Cai thầu Phúc!

Năm Lửa nhỏ toẹt một bãi nước miếng, văng tục:

- Đ. m. mày xí gạt ông hả?

Năm Hòa Hưng rút thuốc quẹt diêm châm hút. Cử chỉ bình tĩnh của nó khiến Năm Lửa chột dạ:

- Ai thèm xí gạt mày!
- Cai thầu Phúc đâu có biết nhà tao...

Năm Hòa Hưng đổi giọng:

- Ngu như chó!

Năm Lửa đã nhích chân. Máu anh chị ào chảy trong cơ thể nó. Nó gầm lên:

Mẹ kiếp, mày bảo bố mày ngu à?

- Ông bảo mày.
- Bộ mày muốn chết hả?
- Đừng làm tàng Năm Lửa ơi! Tao đây chứ phải công nhân kho 18. Tao cũng biết giết người mà. Lát nữa tao sẽ giết mày. Bây giờ tao nói cho mày hay chính cai thầu Phúc nhờ tao giết mày, nó cho bộ hạ của nó chỉ chỗ mày ở. Mày đã sáng mắt ra chưa hở con?

Năm Lửa bán tín bán nghi. Nó không dám ngờ cai thầu Phúc lại muốn thủ tiêu nó. Chiều nay, Năm Lửa mới gặp cai thầu Phúc. Nó nhận thêm hai ngàn Phúc thưởng để mai thẳng tay với công nhân kho 18 hơn. Chuyện đình công là chuyện sinh tử của bọn cai thầu. Anh em công nhân kho 18, các kho khác ở bến tàu sẽ theo gương đó mà tranh đấu. Nếu công nhân thương cảng toàn thắng, chế độ cai thầu bóc lột bị tiêu diệt. Bọn cai thầu sẽ thất nghiệp và tiêu tan mộng sống đế vương trên mồ hôi, nước mắt và máu của công nhân. Bọn cai thầu không dại gì buông miếng mồi ngon này. Một mặt chúng đâm tiền vào mồm chính quyền thương cảng, một mặt chúng khủng bố tinh thần và đời sống kinh tế của gia đình công nhân.

Vụ kho 18 là vụ đầu tay sôi nổi nhất. Nó là thí điểm của những cuộc tranh đấu trong tương lai. Phải dập tắt ngọn lửa này ngay. Cai thầu Phúc được sự tiếp tay của bọn cai thầu thương cảng, dùng mọi thủ đoạn đàn áp. Và Năm Lửa là một con bài hữu ích trong ván bài đàn áp cuộc đình công. Cai thầu Phúc chiều chuộng, o bế Năm Lửa như o bế một con mèo của hắn. Lẽ nào hắn thuê Năm Hòa Hưng giết nó. Mà cai thầu đâu có biết chỗ nó ở. Giờ nghe Năm Hòa Hưng "bỏ nhỏ", Năm Lửa muốn điên cái đầu:

- Cút đi. Năm Hòa Hưng chó ghê, đừng dờ giọng...

Năm Hòa Hưng tỏ giọng nhân đạo:

- Tao thương mày quá Năm Lửa ạ!
- Thương cái thằng cha mày ấy...
- Ừ, thương cả thằng cha mày. Vì thằng cha mày không ngờ sinh ra thằng con đàn độn là mày. Ông tới đây bỏ cứu mạng sống mày. Mày bị vây rồi, đừng ăn nói hỗn.
- Tao bị vây?
- Ừ.
- Bọn nào? Cảnh sát à?
- Cảnh sát là đồ bỏ, kể chi. Mày đang được cảnh sát "cưng", tụi nó vây mày làm trò hề à?
- Thế bọn mày vây hả?
- Ừ.
- Ai xúi bọn mày vây tao?

- Tao đã nói rồi: Cai thầu Phúc!
- Cai thầu Phúc!
- Ủ, cai thầu Phúc, mà không tin à?

Năm Lửa suy nghĩ giây lát, đoạn nó nói:

- Tao không tin.
- Thì kệ cha mày. Giờ tao hỏi mày chuyện khác nhé.
- Chuyện gì nói nhanh lên ông nội mày còn đi ngủ.
- Năm Hòa Hưng trên tức Năm Lửa:
- Ngủ trên giường hay ngủ dưới mộ?

Năm Lửa chửi thề.

- Đ. m. ngủ dưới mộ cái con củ c.!

Năm Hòa Hưng gật gù:

- Được rồi, ngủ cái con gì thì lát nữa mày biết.

Lại ném mẩu thuốc lá đi. Năm Hòa Hưng bước gần tới chỗ Năm Lửa đứng. Nó hách dịch:

- Tại sao mày hành hung anh em công nhân kho 18?

Năm Lửa sững sờ. Năm Hòa Hưng tấn công luôn:

- Cai thầu Phúc mượn mày hả?

Năm Lửa chưa kịp trả lời thì một bóng người từ đầu ngõ đi vào. Người ấy làm lùi bước. Tới gần chỗ Năm Hòa Hưng đứng, người ấy háng giọng một tiếng. Năm Hòa Hưng mừng quýnh:

- James Dean Hùng!

James Dean Hùng bật một que diêm bùng ra xa:

- Đến đâu rồi?
- Mới tới hồi thứ hai.
- Ô kê! Để tao nói chuyện với nó. Mày dắt thằng Bốn bù loong ra khỏi ngõ đi.

Năm Hòa Hưng búng tay tách một cái. Bốn bù loong từ chỗ nấp lững thững bước ra. Năm Lửa cổ cảm tưởng như nó đang xem chiếu bóng. Nó không dám thở mạnh tuy ngược nó đập thành thịch. Mồ hôi trán nó toát ra. Nó run sợ. Nó ngờ vực. Chẳng lẽ cai thầu Phúc muốn thủ tiêu nó? Năm Lửa muốn hỏi một điều nhưng nó mở miệng không nổi. Tên giết mượn hăng tự phụ là vua vùng Khánh Hội mà giờ đây đứng yên, câm như hến.

James Dean Hùng chưa thềm nói năng gì với nó. James Dean Hùng bảo Bốn bù loong:

- Chú mày rút được tí kinh nghiệm nào không?

Miệng hỏi Bốn bù loong, mặt James Dean Hùng vẫn chú ý Năm Lửa. Thấy tên giết người mượn toan lùi vào nhà, James Dean Hùng cười khẩy:

- Đừng ca bài tẩu mã Năm Lửa. Cứ đứng yên đó, không ai rạch mặt mày đâu!

Và James Dean Hùng dục người nhà:

- Năm và Bốn về đi!

Năm Hòa Hưng nói:

- Về tay không à?

Nó giải thích ngay:

- Phải xin hai con dao cắm ở cánh cửa của ông vua Khánh Hội chứ...

Năm Lửa bị chửi xỏ giận tím gan. James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng đã giúp nó lấy lại được sự bình tĩnh. Nó không thể hèn nữa. Ít ra nó cũng là một thứ chúa trùm Khánh Hội. Khi Năm Hòa Hưng bước tới rút dao, nó rít lên:

- Muốn lấy dao, chúng mày phải bước qua xác tao nghe chưa?

James Dean Hùng rút dao khỏi túi. Nó bấm lưỡi dao. Lưỡi dao sáng loáng dưới ánh điện vàng khè:

- Được mày đã muốn thì chúng tao sẽ bước qua xác mày... Năm Hòa Hưng vào rút dao đi...

Con ngõ nhỏ hoàn toàn im lặng. Những người làm ăn vất vả cả ngày, tối có khi 12 giờ mới về nên lúc này họ say sưa ngủ. Không một ai hay. Chuyện thanh toán đẫm máu sắp xảy ra. Năm Lửa chợt nhớ nó chỉ mặc trần sì có cái quần sàloông. Nó cũng là một tay phóng dao có hạng. Nhưng lúc này đây tay không, nó bị cô thế. James Dean Hùng đã kẹp mũi dao vào ba đầu ngón tay. Con dao chỉ chờ sự nhúc nhích của Năm Lửa là phóng trúng người tên giết mượn. James Dean Hùng cười thầm. Biết chắc mình lợi nước nó ngạo mạn:

- Năm Lửa, mày muốn chúng tao bước qua xác mày không?

Năm Lửa hần học:

- Chúng mày chơi "giang hồ" thì tao đại gì mà chết. Chơi "giang hồ" đâu có tài ba gì!

James Dean Hùng gật gù:

- Khá đấy, mày muốn chơi tay đôi chứ gì?

Năm Lửa đáp:

- Ừ, muốn chơi tay đôi.

James Dean Hùng bảo người nhà:

- Năm và Bốn đứng xa ra.

Năm Hòa Hưng chột dạ. Nó chạy vội về phía James Dean Hùng nói nhỏ:

- Nó chơi dao cừ lắm đó.

James Dean Hùng gạt Năm Hòa Hưng ra.

- Tao biết.

Rồi nó khuyến khích Năm Lửa:

- Rút dao ở cánh cửa ra, tao với mày chơi tay đôi!

Năm Lửa ngò vức:

- Mày dám phóng lén không?

James Dean Hùng chửi Năm Lửa mấy câu. Nó dẫn giọng:

- Biết bố mày là ai không mà nói thế?

Năm Lửa hỏi:

- Mày là ai?
- James Dean Hùng.
- James Dean Hùng!

Năm Lửa nhắc ba tiếng đầy kinh ngạc. James Dean Hùng nói:

- James Dean Hùng là ai mày biết rồi chứ?
- Tao biết.
- Biết thì rút dao mau lên?
- Khoan đã.
- Khoan cái gì?
- Tao không gây thù oán gì với anh em bên Sài Gòn sao mày muốn thanh toán tao?
- Tại mày muốn đấy chứ!
- Tao đâu muốn.
- Mày thách chúng tao bước qua xác chết mày mà...
- Tại lúc nãy chưa biết mày là James Dean Hùng. Anh em với nhau...

James Dean Hùng không để Năm Lửa nói hết câu, nó át giọng tên giết mướn:

- Đừng nhận vợ. Ai anh em với bọn giết mướn, đánh thuê hèn như lũ mày. Rút dao đi rồi nói chuyện sau.

Năm Lửa không muốn rút dao nữa. Cái tên James Dean Hùng chưa làm nó phát ón nhưng James Dean Hùng làm nó nghĩ tới Trần Đại. Mà Trần Đại cảnh sát còn kiêng mặt hướng chi nó. Năm Lửa không hoạt động bên Sài Gòn. Giang sơn của nó được phân ranh ở bên đây Cầu Mống và Cầu Quay tới cầu Tân Thuận. Qua cầu Tân Thuận là giang sơn của Sáu Nhà Rồng. Tuy nó không giờ nghề ở Sài Gòn nhưng nó biết tiếng tăm Trần Đại. Nó từ chối bao nhiêu vụ đánh mướn trả tiền hậu hĩnh ở Sài Gòn chỉ vì xâm phạm lãnh thổ của Trần Đại. Nó có ý né Trần Đại. Thế mà đêm nay, không hiểu tại sao đàn em của Trần Đại lại mò mẫm sang đây sinh sự với nó. Nó càng sợ hãi hơn khi đàn em Trần Đại kiếm ra chỗ nó cư ngụ. Năm Lửa ở vào chỗ tiến thoái lưỡng nan. Nó không tin nó kém thứ James Dean Hùng. Chỉ ngại hạ James Dean Hùng thì sẽ gây thù hận với Trần Đại. Nó đổi giọng:

- Nói chuyện trước được không?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Không được, tao để mày sống mà, chưa giết mày vội đâu. Cứ rút dao ra, tao và mày chơi dao tay đôi xem tài nghệ mày được mấy miếng.
- Nếu tao không rút dao thì sao?
- Thì tao giết mày: Tao không thích những thằng hèn hạ như mày thách thức. Rút dao ra! Tao cho mày một phút suy nghĩ.

Năm Lửa không thể chần chờ được nữa. Nó vùi tay về phía sau rút con dao của Bốn bù lông. Khoảnh khắc, con dao đã nằm trong tay nó. Năm Lửa dặn trước:

- Tao đã nói tao không muốn đấu đao tay đôi với mày nhưng mày nằng nặc đòi đấu đấy nhé!
- Ô kê.

- Vậy mày chết rán mà chịu nghe chưa?

James Dean Hùng cười khẩy:

- Dân Khánh Hội "chì" thế cơ à?

Năm Lửa nói:

- Tao sợ tiếng Trần Đại chứ đâu có ngán đàn em Trần Đại. Tao cố tránh đỡ máu với mày vì nể mặt Trần Đại. Phải biết, vua Khánh Hội là vua phóng dao. Bây giờ, mày hủy cuộc giao đấu tao cũng sẵn sàng.

James Dean cũng chịu không nổi những lời ngạo mạn của Năm Lửa, nó dục:

- Trở tài vua của mày cho tao coi, Năm Lửa.

Năm Lửa vừa định phóng lưỡi dao kết thúc cuộc đời của James Dean Hùng thì nhanh hơn nó, lưỡi dao James Dean Hùng đã bay sang phía địch thủ. Lưỡi dao tuyệt đẹp của James Dean Hùng đã ghim vào cánh tay cầm dao của Năm Lửa. Ông vua phóng dao Khánh Hội kêu "ô!" một tiếng, con dao trong tay rơi xuống đất. Năm Lửa loạng choạng nó lùi về đằng sau, đụng phải cửa và khụy ngã. James Dean Hùng chưa thèm chạy tới, nó vẫn đứng yên. Bốn bù loong gật gù cảm phục đàn anh. James Dean Hùng bảo nó:

- Chú Bốn ngó vết thương thằng Năm Lửa dùm anh đi!

Bốn bù loong bước tới chỗ Năm Lửa ngã. Nó không dám nhìn vào đôi mắt tóa lửa căm thù của tên giết mướn thất thế. James Dean Hùng hỏi:

- Có gì lạ không?

Bốn bù loong đáp:

- Lưỡi dao của anh phập vào cánh tay nó.
- Chú rút ra và chùi máu vào quần sà loong của nó hộ anh.

Năm Lửa không dám phản ứng gì cả. Nó nghiêng rặng chịu nhục chịu đau để Bốn bù loong rút lưỡi dao ra.

James Dean Hùng ra lệnh:

- Xé áo của chú buộc vết thương cho nó!

Trong khi Bốn bù loong loay hoay buộc vết thương đang rỉ máu của Năm Lửa thì Năm Hòa Hưng rón rén tới gần James Dean Hùng.

Sao phải hạ trước nó thế?

Trần Đại bảo.

- Để làm gì?
- Để nếu nó cứng đầu thì bọn mình trừ được một thằng ném dao lợi hại. Tao có mang thuốc cầm máu và ống chích theo, để tao chích đại cho Năm Lửa một phát.

Chờ Bốn bù loong làm xong việc, James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng cùng bước tới. James Dean Hùng lấy ống "sơ ranh" cưa một ống thuốc cầm máu chích cho Năm Lửa. Tên giết mướn thấy thế mặc kệ kẻ thù của mình mò trên thân thể mình. Nó câm nín, không thèm nói nửa lời. James Dean Hùng xoa đầu nó:

- Đã bảo tao không giết mày mà. Nhưng nếu ngày mai tao còn thấy mày và đàn em của mày hành hung công nhân kho 18, lưỡi dao sẽ trúng tim mày chứ không trúng cánh tay mày nữa đâu.

Năm Lửa nghe James Dean Hùng nhắc lại lời của Năm Hòa Hưng đã hỏi nó:

- Tại sao mày hành hung công nhân?

nó lầy lăm lẹ bèn hỏi:

- Sao chúng mày biết?

James Dean Hùng dàn giọng:

- Chớ nó cũng biết, đồ ngu đàn, quân đánh mướn chém thuê ạ! Báo chí đăng bài tường thuật bình luận về việc làm của chúng mày. Báo chí vợ du đăng cả nắm để chửi bới. Các bố mày bị chửi oan thì phải tìm mày bắt ngưng làm cho cai thầu Phúc để các bố mày thanh toán vụ này, hiểu chưa?

Năm Lửa ấp úng:

- Chúng... mày... định... giết... cai... thầu Phúc hả?

James Dean Hùng nhổ bãi nước bọt vào mặt Năm Lửa:

- Mày muốn bảo vệ nó à đồ giết mướn?

Năm lửa lác đầu:

- Chúng mày không giết được cai thầu Phúc đâu!

James Dean Hùng đập khế Năm Lửa:

- Sao mày biết?

Nhìn James Dean Hùng với đôi mắt uất ức, Năm Lửa nói:

- Thử đụng vào đi rồi chúng mày biết!

Không nhịn được trước câu đe dọa hỗn xược của Năm Lửa, James Dean Hùng đá mạnh vào mông Năm Lửa một cú. Nó nhăn mặt đau điếng:

- Nghe nói dàn em của Trần Đại "chịu chơi" lắm sao mà chơi tòi thế?

James Dean Hùng bồi thêm một cú đá nữa:

- Với những thằng hèn hạ như mày, chơi chân, chơi tay là "chịu chơi" lắm rồi đó con ạ! Con xuất thân là một thằng nghèo khổ mà cho muối mặt nhận tiền của thầy Phúc đã hành hung những anh em công nhân nghèo khổ. Sao con không dám chơi thằng cai thầu Phúc bắt nó phải đưa tiền cho con tiêu sài?

Năm Lửa mĩa mai:

- Mày tưởng đựng cai thầu Phúc dễ lắm hả?

James Dean Hùng đặt đế giày của nó lên ngực Năm Lửa:

- Nói đi cai thầu Phúc khó đựng như thế nào?

Năm Lửa trợn trừng mắt:

- Được tao nói: Đựng cai thầu Phúc, chúng mày phải đựng với Cảnh Sát và nhiều lực lượng khác nữa. Cai thầu Phúc đã tung tiền mua chánh quyền thương cảng và mua hết cả du đặng.
- Cả mày nữa?
- Ừ. Tao khuyên mày về Sài Gòn mà tung hoành.
- Mày dám khuyên Trần Đại?

Năm Lửa nín thinh. Sự hào hùng của nó như lửa bị tưới nước. James Dean Hùng nói:

- Tao nhắc lại, Trần Đại muốn thanh toán cai thầu Phúc. Mày nên bỏ rơi vụ này. Không cần mày theo Trần Đại đâu. Nếu mày tham tiền, bênh vực cai thầu Phúc, đàn áp công nhân kho 18 thì mày sẽ là thằng chết trước. Tao lo nhiệm vụ giết mày. Có Trần Đại xuất hiện chúng tao bắt chấp Cảnh Sát....

Năm Lửa dùng cánh tay trái chộp lấy chân James Dean Hùng hất ra khỏi ngực mình:

- Giết tao ích lợi gì?

James Dean Hùng cười gan:

- Ồ, mày hỏi ngây thơ quá thế? Một thằng đâm chém mướn như mày nên giết lắm. Giết mày có lợi cho dân lành ở Khánh Hội. Nhưng tao không giết mày đêm nay. Cho mày ôm vết thương mà suy nghĩ. Sáng mai bọn tao có mặt ở kho 18, mong rằng không có mày.

Năm Lửa gặng hỏi:

- Chúng mày cố chơi cai thầu Phúc?

James Dean Hùng lại dí đế giày trên ngực Năm lửa:

- Và cả lực lượng che chở cai thầu Phúc. Mày sẽ sống đến già hay sẽ chết nội nhật ngày mai là do mày định đoạt. Bọn Trần Đại luôn giữ lời hứa: Nói là làm.

James Dean Hùng ấn mạnh đế giày. Năm Lửa nghiêng răng ken két. James Dean Hùng búng tay:

- Bọn mình rông!

Năm Hòa Hưng rút con dao ở cánh cửa gỗ ra. Bỏn bù loong nhặt con dao cạnh Năm Lửa, đút vào túi. Nó hỏi

James Dean Hùng:

- Anh cho em rạch mặt thằng này làm kỷ niệm đầu tiên?

James Dean Hùng vỗ vai Bỏn bù loong:

- Thôi tha cho ông vua Khánh Hội!

Ba tên du đặng Sài Gòn rời khỏi con ngõ hẹp. Ra tới lộ Năm Hòa Hưng mới hỏi:

- Sao mày biết chỗ mà sang hồ James Dean Hùng?
- Khó gì tao theo mày.
- Ai bảo mày theo?
- Trần Đại.
- Trần Đại à? Anh ấy đổi kế hoạch hồ?
- Ừ, muốn làm tê liệt cánh tay phóng dao của Năm Lửa. Tao phải chơi ngoài luật "giang hồ" mới ghim được lưỡi dao vào tay nó chứ dễ gì...

Ba tên du đặng vẫy một chiếc xích lô máy sang Sài Gòn. Năm Lửa nằm chờ một lúc lâu. Nó gượng đứng lên khép cửa lại rồi cũng mon men ra ngoài lộ. Nó đợi một chiếc xe ngang qua. Nửa giờ sau, nó có mặt ở nhà cai thầu Phúc.

Mặc dầu cai thầu Phúc thuê du đấng hành hung tàn nhẫn, anh em công nhân khuôn vác kho 18 nhất định tranh đấu thắng lợi cuối cùng. Sáng nay, chính quyền vẫn chưa giải quyết xong yêu sách của anh em cho nên anh em vẫn chưa chịu vào làm. Tàu hàng cập bến. Công nhân không rõ hàng xuống. Cai thầu Phúc mượn một số công nhân ở nơi khác đến rõ hàng. Nhưng số công nhân này làm được một buổi, thông cảm hoàn cảnh của anh em kho 18, bỏ ngay. Cai thầu Phúc gặp bối rối. Phần Sở Dụng cụ Cơ quan Mãi dịch hối thúc, phần công nhân kho 18 đòi tiêu diệt chế độ cai thầu. Chỉ còn một cách gia tăng sự đàn áp. Đêm qua tên giết mượn Năm Lửa lại cho hắn biết một bọn du đấng Sài Gòn sẽ qua đây ủng hộ công nhân kho 18 và thanh toán hắn. Cai thầu Phúc chột dạ. Hắn càng sợ hãi hơn khi Năm Lửa ca ngợi Trần Đại. Nhưng rồi quyền lợi làm hắn bớt sợ hãi, hắn tin tưởng cơ quan công lực vùng thương cảng có thể che chở cho hắn trước pháp luật và trước cả sự đe dọa của bọn Trần Đại.

Và cai thầu Phúc đã gia tăng sự đàn áp. Hắn đã tung thêm tiền bạc cho bọn nhân viên công quyền ở thương cảng, đồng thời sai Năm Lửa bốc thêm du đấng để sinh sự với đám công nhân kho 18. Hôm nay là ngày quyết liệt nhất. Nếu cai thầu Phúc phá vỡ được cuộc tranh đấu của anh em công nhân kho 18, hắn sẽ mãi mãi giữ ngôi vị cai thầu. Nếu cuộc tranh đấu của anh em kho 18 thắng, chế độ cai thầu sẽ tiêu diệt ở bến tàu. Vì sợ cả một chế độ bóc lột bị thanh toán nên tới giờ phút quyết liệt nhất, bọn cai thầu đứng lên ủng hộ cai thầu Phúc. Sự kiện này khiến anh em kho 18 lo sợ. Anh em có tinh thần đấu tranh nhưng anh em bị cô đơn. Anh em không tin tưởng vào công lý nữa. Những cái mà người ta gọi là Tòa án Lao động. Bọn Lao động, Liên đoàn Lao động đã làm anh em nản lòng. Thực tế đã trả lời anh em. Anh em vì quyền lợi chính đáng đứng lên đương đầu với cai thầu Phúc, anh em đã bị cai thầu Phúc thuê du đấng hành hung trước những cặp mắt vô tư của nhân viên công quyền. Thực tế phũ phàng này, Trần Đại đã chứng kiến.

Người hùng du đấng, trước hết bị báo chí đặt nghi vấn và "chụp mũ" đánh mượn. Báo chí cho rằng Trần Đại đã đem bọn đàn em sang Khánh Hội "đầu quân" cai thầu Phúc, hành hung công nhân kho 18. Thứ hai, Trần Đại rất thương công nhân, muốn tỏ cho cuộc đời biết ngoài bọn du đấng khốn nạn, đánh mượn chém thuê. Vẫn còn những hạn du đấng có những tấm lòng cao đẹp du đấng vươn mình lên làm một việc gì hữu ích. Trần Đại đã chọn đúng dịp để thử thách. Hắn và đàn em khá đông kéo sang Khánh Hội từ lúc 5 giờ sáng. Trần Đại đặt "Tổng hành dinh" ở cái "Snack bar" rẻ tiền mà hắn đã tới uống bia hôm trước. Đám đàn em ngoài James Dean Hùng, Năm Hòa Hưng, Quyên tân Định, Bốn bù loong, Tony Hải còn rất nhiều du đấng chưa tên tuổi ở các miệt Chí Hòa, Đa Kao, Tân Định, Vườn Chuối. Nhóm đàn em của Trần Đại đã tản mạn trước cổng kho 18 chờ anh em công nhân tới là trộn vào để ăn thua với nhóm du đấng của Năm Lửa. Trần Đại dò hỏi biết tên tuổi của người lãnh đạo công nhân kho 18. Hắn còn biết nhà của người này nữa. Nhưng đi mấy lần, người lãnh đạo sợ bọn chủ thầu tiêu không dám ở nhà.

Trần Đại hy vọng gặp anh ta trước khi cai thầu Phúc ra tay. Hắn uống cạn 2 ly cà phê đen, hút hết hai điều "Havatampa" mà chưa thấy bóng người lãnh đạo tới. Trời sắp sáng dần. Không khí bến tàu đã nhộn nhịp. Còi tàu hú. Tiếng cười nói của công nhân tới kho khiến Trần Đại càng sốt ruột. Hắn toan gọi ả chiêu đãi viên ôm ấp, tán dóc thì James Dean Hùng bước vào:

- Có lẽ hắn tới anh ạ!

Trần Đại hást đầu:

- Chú mời hắn vô đây. Tên hắn là Nguyễn minh Mẫn..

James Dean Hùng đón đường người đang đi tới cổng kho 18 từ phía cầu Tân Thuận lên. Nó chặn người đó lại hỏi han rồi dắt người đó vào "Snack bar" gặp Trần Đại. James Dean Hùng giới thiệu:

- Đây là anh Mẫn, lãnh đạo anh em kho 18, kẻ tử thù của bọn cai thầu thương cảng, đây là anh Trần Đại.

Đề Mẫn khỏi bỡ ngỡ, Trần Đại nói luôn:

- Chúng tôi ở về phe các anh, chúng tôi chống cai thầu Phúc và giết nó nếu nó đụng tới công nhân kho 18.

Nguyễn minh Mẫn hơi ngạc nhiên, anh ta hỏi:

- Chắc có ai mời các anh?

Trần Đại mời Mẫn ngồi uống cà phê. Ba người ngồi chụm đầu nói chuyện. James Dean Hùng mở đầu:

- Tôi thay anh Trần Đại trả lời anh Mẫn. Hắn anh không ở giới du đấng nên anh chưa biết chúng tôi. Chúng tôi là du đấng, chẳng cần giấu giếm. Chúng tôi thấy cai thầu Phúc bóc lột anh em công nhân kho 18 lại còn mượn Năm Lửa hành hung anh em công nhân tàn nhẫn. Chúng tôi thấy có nhiệm vụ

phải bênh vực anh em công nhân nên hôm nay chúng tôi kéo nhau qua đây nhập phe các anh chống lại bọn cai thầu. Không ai mời chúng tôi cả.

Trần Đại tiếp lời James Dean Hùng:

- Anh không hiểu nổi bọn tôi đâu. Chúng tôi là du đảng không giống một thằng du đảng nào. Nhưng cuộc đời vẫn xếp chúng tôi đồng hạng với Năm Lửa và lũ đánh thuê chém mướn khốn kiếp. Chúng tôi muốn chứng minh chúng tôi là kẻ có lòng nên chúng tôi về phe bị áp bức.

Nguyễn minh Mẫn đăm đăm nhìn Trần Đại:

- Thay mặt anh em, tôi xin cảm ơn các anh.

Vỗ trán suy nghĩ một lát. Nguyễn minh Mẫn nói:

- Xin lỗi anh Trần Đại hình như tôi đã gặp anh ở đâu...

Trần Đại cười:

- Chắc anh gặp tôi trên mặt báo?

Nguyễn minh Mẫn gật đầu lia lịa:

- Vâng đúng.....

Giọng Trần Đại trở nên u sầu:

- Chưa đầy một tháng phải không anh?

Vụ ấy bọn cảnh sát giết chết thằng đàn em thân tín của tôi là Bốn lơ xe, mất Trần Đại như bị vương vương khói cay. Và nước mắt muốn ứa ra. Trần Đại vội vàng xoa đuổi dĩ vãng thê thảm:

- Anh dùng cà phê nhé!

Nguyễn minh Mẫn đáp nhỏ:

- Vâng.

Trần Đại rút điều "Havatampa" khác châm lửa hút. Hẩn nhìn ra ngoài trời. Trời sáng dần, cảnh sinh hoạt tấp nập hơn. Sắp đến giờ hành động, Trần Đại nói:

- Đàn em của tôi sẽ trà trộn vào đám công nhân. Khi Năm Lửa và thuộc hạ của nó giở trò, đàn em tôi sẽ quát lại. Anh dặn anh em công nhân đừng ngạc nhiên nếu anh em ngại va chạm thì tránh đi chỗ khác. Dẫn trước anh thế, để anh bảo anh em kéo anh em rối loạn. Tôi hy vọng Năm Lửa bỏ cuộc rồi.

Nguyễn minh Mẫn há hốc mồm:

- Anh đã...

Trần Đại giải thích ngay:

- Chưa. Năm Lửa chưa chết. Đêm qua James Dean Hùng mới cảnh cáo nó thôi.

Trần Đại dục James Dean Hùng:

- Nói cho anh Mẫn nghe đi Hùng.

James Dean Hùng rút con dao ra bấm tách một cái:

- Lưỡi dao của tôi đâm phập vào cánh tay phóng dao của Năm Lửa. Sáng nay nó chưa tỉnh ngộ thì lưỡi dao này sẽ cắm vào tim nó. Nếu tiền bạc của cai thầu Phúc làm mất nó mờ đi, nó sẽ "xuất trận" với cánh tay què. Và tôi giết nó như giết ngoé. Tôi ghét những thằng đâm chém thuê. Đêm qua nó còn bướng lăm chưa để gì nó bỏ cuộc đâu.

Trần Đại nói thêm:

- Có thể James Dean Hùng giết cả cai thầu Phúc nữa.

Nguyễn minh Mẫn tỏ ý lo ngại:

- Đụng vào tên cáo già Phúc các anh sẽ gặp nhiều phiền phức đấy...

Trần Đại búng tàn thuốc lá:

- Những phiền phức gì?

Nguyễn minh Mẫn nhấp một ngụm cà phê nóng:

- Đằng trước cai thầu Phúc có bọn du đảng Năm Lửa, đằng sau cai thầu Phúc có nhân viên công quyền, bên phải, bên trái nó còn Liên đoàn Lao động, Nghiệp đoàn cai thầu ủng hộ nó. Đụng vào nó là đụng vào vô số kẻ tử thù.

Trần Đại nhả một vòng khói tròn:

- Xã hội là kẻ thù của chúng tôi, cái xã hội khốn kiếp này phải đập đổ nó đi để xây dựng một cái xã hội khác. Bước chân đầu, có lẽ đập bọn chó ghẻ ở bên tàu xúng đáng nhất. Xin anh chớ ngại.

Nguyễn minh Mẫn xoa tay:

- Không, tôi không ngại gì cả. Chúng tôi đang cô đơn, sự tuyệt vọng đe dọa từng giây phút. Có các anh giúp đỡ còn ngại gì nữa.

Trần Đại nói:

- Hậu quả vụ này chắc khủng khiếp lắm. Anh để yên chung tôi hành động và chúng tôi hứng tội nếu chúng tôi thất bại. Các anh tách riêng chúng tôi ra, tôi chỉ xin anh nói dùm với anh em công nhân đừng xáo trộn hàng ngũ. Anh em cứ việc tranh đấu bằng sự bất bạo động. Để chúng tôi bạo động tránh sự trả thù tàn nhẫn cho anh em.

Nguyễn Minh Mẫn nhìn sang bên kia cổng kho 18. Công nhân đã tới khá đông. Anh ta nhìn Trần Đại bằng đôi mắt ngập đầy sự biết ơn:

- Anh em kho 18 biết tin này sẽ mừng lắm. Thay mặt anh em, tôi thành thực cảm ơn tinh thần hào hiệp của các anh.

Trần Đại nhún nhường:

- Có gì đáng gọi là hào hiệp đâu hở anh? Chúng tôi chống cai thầu Phúc để bảo vệ danh dự của những kẻ thấp cổ suốt đời bị áp bức, khinh bỉ. Chúng tôi cũng chiến đấu cho chúng tôi nữa.

Nguyễn Minh Mẫn xin phép hai tên du đảng Sài Gòn, ra điều khiển cuộc đình công. Quán cà phê lúc ấy hãy còn vắng. Trừ James Dean Hùng và Trần Đại ra, chưa có người khách lạ nào, Trần Đại gọi nàng chiêu đãi viên tới bàn, bảo nàng:

- Sáng nay em đóng cửa tiệm nhé!

Cô ả nhoèn miệng đầy răng vàng cười:

- Sao vậy?

James Dean Hùng ôm cô ả vào lòng:

- Anh muốn thế cưng ạ!

Trần Đại móc túi lôi ra tám giấy hai trăm đặt vào tay cô ả:

- Tiền lì xì sáng nay đó chịu không?

Cô ả tít mắt lại:

- Chịu gấp, đóng cả ngày cũng được.

James Dean Hùng buông cô ả ra:

- Thôi bây giờ cưng đi ngủ đi!

Cô ả ngoan ngoãn kéo tấm "ri đô" vải sặc sỡ, bước vô căn phòng hẹp. Chờ cô ả gieo mình xuống giường.

Trần Đại hỏi James Dean Hùng:

- Anh em đứng ở đâu?
- Tản mạn quanh đây..
- Chú có chác Năm Lửa bỏ cuộc không?
- Không. Thái độ của nó bướng lắm. Nó không hèn như những thằng khác. Nó coi thường cái chết và chỉ hèn là đi đánh mướn cho cai thầu Phúc..

Trần Đại hít một hơi thuốc dãi:

- Bất cần, có nó cũng chẳng sao. Huống hồ nó đã què tay.
- Em cũng tin thế.

James Dean Hùng trờ trờ ngó Trần Đại. Khiến Trần Đại ngạc nhiên:

- Chú có điều gì muốn nói?

James Dean Hùng nói lảng:

- Chân anh hết chưa?

Trần Đại ném mẫu thuốc lá, dục James Dean Hùng:

- Chú đóng dùm cửa tiệm lại đã..

James Dean Hùng bước khỏi chiếc bàn ọp ọp, đóng cửa "Snack bar" lại. Xong xuôi nó về chỗ củ. Trần Đại nắm chặt tay James Dean Hùng:

- Cần gì, nói luôn đi, đừng úp mở.

James Dean Hùng có vẻ lo lắng:

- Anh đừng dự trận này...
- Tại sao?
- Anh còn một bồn phận, anh nhớ chưa? Anh còn phải làm lại cuộc đời cho Tường Vi và cho con anh sau này.

Trần Đại cúi xuống thất lại giày giày. Hình ảnh Tường Vi hiện ra, đẹp nảo nùng. Đôi mắt sưng nước của người yêu diu Trần Đại về kỷ niệm êm ái. Hấn nhớ lại những lời đã nói với Tường Vi hôm đưa nàng vào nội trú, hấn nhớ lại những lời đã nói với nàng ở căn hầm của ngôi biệt thự miệt Phú Lâm. Trần Đại bỗng cảm thấy có sự gì đã ngăn cản hấn, không muốn hấn liều lĩnh trong những cuộc đâm chém.

Nhưng cũng lúc đó, hình ảnh Bốn lơ xe thì dấy dựa trên vũng máu hiện ra, thê thảm vô cùng. Trần Đại bị hai hình ảnh đó dằng kéo. Hắn đã hứa trả thù cho Bốn lơ xe. Dịp trả thù đã tới thì James Dean Hùng lại nhắc bổn phận của hắn đối với Tường Vi và tương lai của con hắn. Tương lai, hai tiếng này chưa bao giờ Trần Đại thấy nó thiêng liêng như bây giờ. Tương lai phải dứt hết sự khinh bỉ của cuộc đời, phải lấp được những cặp kính mới vào những đôi mắt của những người quen nhìn du đang bằng những đôi mắt thiên cận của họ. Dưới những đôi mắt thiên cận, du đang chỉ là bọn ăn cắp, tổng tiền, hiếp dâm, đánh mướn, bọn vô giáo dục, thất nghiệp không bám vào đâu để sống, đành xoay nghề đánh mướn chém thuê. Những đôi mắt thiên cận không hề nhìn vào khía cạnh tâm lý sâu sa của du đang. Trong khi ấy, du đang biết nhìn sâu vào cái xã hội bỉ ổi mà phát nôn mà thềm làm du đang! Trần Đại không có thì giờ để suy tư, James Dean Hùng kéo hắn về thực tế:

- Anh nghĩ kỹ chưa?

Trần Đại lắc đầu:

- Chưa biết nghĩ thế nào cả. Anh thương Bốn lơ xe muốn đích thân rửa hận cho chú ấy.

James Dean Hùng cau mặt:

- Rửa hận cho Bốn lơ xe anh cứ để mặc em. Em là đàn anh của nó, em sẽ lo vụ ấy. Còn anh, anh còn nhiều trách nhiệm.
- Trách nhiệm.
- Phải, anh còn trách nhiệm với anh em, trách nhiệm với Tường Vi và trách nhiệm với tương lai của con cái anh.
- Hùng muốn bứt anh khỏi cuộc đời du đang hả?

James Dean Hùng nhăn nhó:

- Anh có yêu Tường Vi không?
- ...
- Anh có hứa với nàng không? Nếu anh đã hứa thì nên thực hiện cho bằng được. Mình có thể giết cảnh sát, giết cai thầu Phúc, giết bọn Năm Lửa nhưng mình không có quyền giết mộng ước của Tường Vi. Anh đừng để lòng tự ái, để tình thương Bốn lơ xe làm tan vỡ hết mộng ước của anh.

Trần Đại chớp mắt:

- Sào Hùng lý luận ghê thế? Anh còn sáng suốt mà...

James Dean Hùng đưa tay xoa mặt:

- Ồ, xin lỗi anh, vì em thấy hôm nay "gai" lắm.
- Anh cũng biết.
- Năm Lửa chỉ là bọn tép riu, cai thầu Phúc chỉ là con ngóe nhưng thế lực của nó mạnh lắm. Đụng vào nó là mình đụng vào... chính phủ rồi, chúng nó sẽ không cho mình mình oan. Chúng nó sẽ đảo ngược thế cờ, vu mình là du đang hành hung công nhân và thộp cổ mình để thanh minh với báo chí. Giờ em mới nghĩ tới điều đó.

Trần Đại nhìn thẳng vào đôi mắt James Dean Hùng:

- Vậy đã muộn chưa?

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Chưa muộn và chưa sớm nếu...
- Chú muốn đặt điều gì với anh đây à!
- Anh đừng xuất đầu lộ diện. Hùng không ngại gì cả, kể cả sự bị bắt bớ, tra tấn, đầy ải. Lý tưởng của anh em mình là bênh vực những kẻ bị áp bức, mục đích của anh em mình là chống lại xã hội khốn kiếp đầy rẫy bất công, bóc lột này bằng sức mạnh của trái đấm bằng nghệ thuật ném dao. Em không sợ gì khi biết chắc mình vì những người bị áp bức mà hành sự. Anh đồng ý chứ?
- Bao giờ anh chả đồng ý.
- Hôm nay mới là trận mở màn với cai thầu Phúc và những thế lực ủng hộ nó. Anh nên đợi tới màn chót quyết liệt hơn hãy ra tay.

Trần Đại hiểu James Dean Hùng muốn nghĩ gì rồi. Hắn rút cho James Dean Hùng điếu "Havatampa":

- Này Hùng, chú cũng yêu Tường Vi hở?

James Dean Hùng đưa tay xoa cằm:

- Sao anh lại hỏi thế?

Trần Đại chợt cảm thấy mình đã dồn James Dean Hùng vào cái thế khó trả lời. Hắn đứng lên bước ra cửa, hé nhìn sang cổng kho 18. Rồi Trần Đại quay vô cho ngồi cũ. Hắn nói:

- Trời sáng tỏ rồi đấy...

James Dean Hùng không muốn bắt Trần Đại trả lời câu hỏi của nó nữa. Nó thở dài:

- Anh quyết định chưa?

- Quyết định gì?
- Quyết định tương lai của Tường Vi và con nàng sau này...
- Sao Hùng lo cho Tường Vi thế?

James Dean Hùng có vẻ giận dữ. Nó liệng mẩu thuốc "Havatampa" mạnh vào vách ván:

- Hùng lo cho anh thì đúng hơn, lo cho tương lai anh, hạnh phúc anh...

Trần Đại đưa ngón tay cái kẹp giữa hai hàm răng:

- Còn tương lai Hùng, hạnh phúc Hùng và tương lai của anh em, sao Hùng không nghĩ tới?

James Dean Hùng vùng vằng đứng lên:

- Hùng muốn được hy sinh cho anh và Tường Vi. Chỉ có anh và Tường Vi mới đáng được Hùng hy sinh. Còn là... rác rưởi hết. Rác rưởi thì nên quét cho nó sạch. Một anh em mình quét chẳng nổi đâu vì cả cái xã hội này là một đồng rác thối cao ngất. Anh nghiệm vụ kho 18 mà xem. Chó má hết chỗ nói! Sức anh em mình chỉ đủ chơi với Năm Lửa, cai thầu Phúc, không đủ chơi với những thế lực ủng hộ nó đâu. Lý tưởng của anh hơi cao, anh muốn dẹp những cái thế lực bỉ ổi đó. Nếu thế, chỉ còn cách đi làm cách mạng... Bằng không, nên sống tầm thường như rác rưởi, sống chung với rác rưởi để lo cho tương lai con mình. Vùng vẫy mãi cũng vô ích.

Trần Đại ngạc nhiên hết chỗ nói. Hắn không ngờ hôm nay James Dean Hùng bị quan cùng độ, Trần Đại rất khâm phục triết lý sống của James Dean Hùng, triết lý tìm hạnh phúc trong sự hy sinh cho người khác.

Nhưng Trần Đại bất bình James Dean Hùng vì, dường như, James Dean Hùng có tư tưởng đầu hàng. Hay một điểm gỡ báo trước? Trần Đại nói nhỏ:

- Lý do nào khiến Hùng có những ý nghĩ trên?

James Dean Hùng cười:

- Anh ngờ Hùng muốn bỏ cuộc hờ?

Trần Đại nhún vai:

- Không.

James Dean Hùng lắc đầu:

- Hùng không bỏ cuộc đâu và chỉ bỏ cuộc khi nhìn thấy hạnh phúc của anh.

Trần Đại chớp mắt thật mau:

- Hùng lo cho anh nhiều quá.
- Nhiều gì đâu?
- Nhiều đến nỗi Hùng quên cả Hùng.

James Dean Hùng vươn vai:

- Thế hờ anh? Hùng thì cần gì lo...
- Tiếng ồn ào đã trở dậy ở cổng kho 18. James Dean Hùng thấy phút định đoạt đã tới. Nó nói:
- Anh chơi vụ này nữa, rồi cai thầu Phúc chưa gục mà bọn em bị thọt hết, lấy ai trả thù tên cáo già và những thế lực của nó đây?

Chủ tâm của James Dean Hùng là can ngăn không cho Trần Đại xuất hiện vì nó sợ Trần Đại gặp không may, Tường Vi sẽ chết vì buồn mất. Nhưng Trần Đại thấy James Dean Hùng bỏ rơi Tường Vi mà chỉ nhắc đến anh em hắn hài lòng lắm. Trần Đại nghĩ rằng hắn phải quyết định:

- Anh nhận điều kiện của Hùng.
- Cảm ơn anh. Dù bọn em lâm nguy anh hứa bất động đấy nhé!

Trần Đại gật đầu:

- Anh hứa...

James Dean Hùng hóm hỉnh nhìn vào phòng ngủ của cô nàng chủ quán "Snack bar":

- Anh nên vô đó làm một giấc.

Trần Đại xua tay:

- Không được, anh phải hé cửa nhìn các chú chiến đấu. Trần Đại rút điếu "Havatampa" khác đưa cho James Dean Hùng.
- Đốt đi cho cháy mọi nỗi bi quan.
- Không bi quan đâu anh ạ! Nhưng sau vụ này anh em mình đi làm cách mạng.

Trần Đại tròn đôi mắt:

- Hùng nhắc hai tiếng "cách mạng" hai lần rồi đấy nhé! Bộ Hùng chê du đảng hờ?
- Đâu có, cách mạng nghe nó thơm hơn du đảng anh!
- Nhưng thực ra mùi nó thúi hơn...

James Dean Hùng búng tay tách một cái:

- Trời!

Trần Đại phá ra cười:

- Hùng lạ lùng à? Tối nay anh sẽ nói mùi thú vị của cách mạng cho Hùng nghe.

Hùng gật gù:

- Có thể lắm, nhưng em vẫn không tin rằng du đảng thơm hơn cách mạng...

Trần Đại xích lại gần James Dean Hùng, vỗ vai đàn em:

- Tùy ý Hùng đây.

Ngay lúc đó có tiếng cửa. James Dean Hùng bảo Trần Đại:

- Anh vào ngủ một giấc với cô ả có lẽ hữu ích hơn ngồi ngắm đàn em đấm đá.

Rồi James Dean Hùng ra mở cửa. Năm Hòa Hưng bước vào. Nó chưa nói được lời nào thì Trần Đại đã hỏi:

- Tình hình ra sao hở Năm?

- Lạ lắm.

James Dean Hùng kéo Năm Hòa Hưng vào phía trong. Trần Đại cũng theo vào. James Dean Hùng vờ khoác tay Năm Hòa Hưng véo cánh tay nó thật mạnh. Năm Hòa Hưng liếc nhìn James Dean Hùng. Nó thấy James Dean Hùng liếc mắt lia lia, Năm Hòa Hưng hơi ngạc nhiên cũng đoán được ý nghĩ của James Dean Hùng.

Ba tên du đảng đã ngồi xuống ghế quây quần lấy cái bàn tròn thấp. James Dean Hùng hát hàm:

- Mày uống gì không?

Năm Hòa Hưng lắc đầu, James Dean Hùng dục:

- Mày bảo tình hình lạ lắm, chắc con nhà Năm Lửa muốn chết chứ gì?

James Dean Hùng véo cánh tay mình. Năm Hòa Hưng đáp luôn:

- Ừ.

Trần Đại hỏi:

- Có thể thôi à Năm?

- Vâng, nó băng tay, cột dây lên cổ chỉ huy đàn em.

James Dean Hùng sốt ruột lắm rồi. Không thể chần chờ được nữa. Nó đứng lên:

- Thôi nếu mày không uống thì để anh Trần Đại ngồi đây chơi tao với mày ra thăm anh em.

James Dean Hùng ngoảnh tay. Năm Hòa Hưng theo nó.. Trần Đại dặn dò:

- Cần thận nghe các chú.

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Anh yên chí.

Nó hé cửa lách ra trước. Năm Hòa Hưng ra sau. Cánh cửa khép lại, Trần Đại cài then, Rồi hần kê cái ghế gần cửa sổ, mở một cánh ngồi nhìn sang phía bên kia cổng kho 18.

Bây giờ, trời đã sáng tỏ, James Dean Hùng song song bước cạnh Năm Hòa Hưng, đi khỏi "snack bar" một quãng, nó mới hỏi Năm Hòa Hưng:

- Mày vừa bảo tình hình lạ lắm hở?

- Ừ.

- Lạ ra sao?

- Chúng nó tụ tập ở nhà cai thầu Phúc đông lắm.

- Độ bao nhiêu?

- Chừng hai mươi thằng.

- Có Năm Lửa à?

- Ừ.

- Nếu chỉ có cai thầu Phúc và bọn Năm Lửa thì cũng chẳng ngại. Tao chỉ ngại cảnh sát thương cảng ăn tiền của cai thầu Phúc "úm" bọn mình thôi.

- Có thể thế ư?

- Mày không đọc báo nên không hiểu rõ vụ này. Trong một cuộc họp báo của Tổng Công Đoàn Tự Do một cán bộ lãnh đạo cuộc đình công ở kho 18 đã công bố trước báo chí và chính quyền nhiều chi tiết động trời. Tao đã đọc bài kết tội cai thầu Phúc và lên án. Những kẻ nắm cán cân công lý mà làm ngơ trước bạo lực, để bọn Năm Lửa đần áp anh em công nhân.

- Những kẻ đồ là cảnh sát bến tàu à?

- Cảnh sát bến tàu chỉ là tép riu, những thế lực khác bảo vệ quyền lợi của cai thầu Phúc đáng ngại.

Chúng nó có quyền thộp cổ tội mình tống tội mình vào trại Tế Bản và bắn chết như bắn chó ghê. Mày nhớ cái vụ anh Lang của mày chứ?

- Nhớ, nhớ in sâu vào tim. Nhớ đến thừa nào tao có thể nào vác súng bắn nát cái Trại Tế Bần địa ngục của du đảng, bắn gục bọn giám thị ở trong đó hoặc là tao chết thì mới quên được.
- Tao ngại thế nên mới ngăn anh Trần Đại. Mà hiểu tại sao véo mà rời chứ?
- Hiểu.
- Bọn mình không có bỗ phận với ai và cũng chẳng có ai có bỗ phận với mình nên có bị thộp hay bị ngã gục cũng đành. Nhưng anh Trần Đại không thể bị bắt. Không thể chết được. Cả cái loài người khốn nạn này chết hết tao cóc cần, tao chỉ cần Trần Đại sống.

Năm Hòa Hưng cũng phụ họa:

- Tao cũng chỉ cần Trần Đại sống.

James Dean Hùng vỗ mạnh vào lưng Năm Hòa Hưng:

- Ô kê. Nhưng còn lâu mới chết phải không mà?
- Ừ.
- Năm này....
- Gì?
- Mà có thích suốt đời làm du đảng không?

Năm Hòa Hưng nhìn lên bầu trời. Vài vì sao chưa muốn lặn. Trời vẫn sáng tỏ nhưng sương vẫn còn rây nhẹ.

Năm Hòa Hưng sờ vai áo của mình:

- Tao đứng ở cột đèn quan sát bọn Năm Lửa đến sương ướt đầm cả vai.

James Dean Hùng liếc Năm Hòa Hưng:

- Năm...
- Gì?
- Sao mà không chịu trả lời câu hỏi của tao?

Năm Hòa Hưng chìa tay:

- Cho tao xin điếu "thuốc lá" xì gà!

James Dean Hùng cười thâm:

- Mà thích hút "Havatampa" rồi à?
- Ừ.
- Trả lời câu tao hỏi đã rồi hút xì gà sau.

Năm Hòa Hưng năn nỉ:

- Tao lạnh quá, hút cho ấm lòng một chút...

Năm Hòa Hưng nói thật. Nhưng lúc này, James Dean Hùng cứ ngỡ Năm Hòa Hưng là thằng có học như nó, quên mất rằng Năm Hòa Hưng là thằng con hoang lớn lên ở viện mồ côi và hiểu đời ở đầu đường xó chợ, nhờ Trần Đại ngày nay mới đọc nổi tờ báo và cũng nhờ Trần Đại mới thấm thiết ý nghĩa của những cú đấm, cú đá và lưỡi dao khi phóng khỏi tay. James Dean Hùng ngỡ vậy nên mới nói:

- Tao còn lạnh hơn mà.
- Thế thì hai thằng cùng hút thuốc!

James Dean Hùng ngó mặt bạn, nó chợt thấy nó đã lầm. Năm Hòa Hưng không phải là nó, không phải là Trần Đại, không phải là bác sĩ Niệm, không phải là Tường Vi. Tình thương của nó đối với Năm Hòa Hưng lại dâng cao lên. Nó rút điếu "Havatampa" đưa cho bạn:

- Ừ thì hút cho ấm.

Năm Hòa Hưng bóc lấy giấy bóng bọc điếu thuốc. James Dean Hùng quẹt diêm. Hai tên du đảng châu đầu vào nhau mỗi thuốc. Khi khói thuốc đã lan tỏa đượm lấp sương mai, James Dean Hùng hỏi bạn:

- Ấm chưa?

Thì Năm Hòa Hưng đáp:

- Thuốc ngon ghê!
- Tao có hỏi mà thuốc ngon đâu?
- Mà khó tính quá. Sao hôm nay mà khó tính thế hở James Dean Hùng?
- Tao khó tính à?
- Ừ, sáng nay mà khó tính lắm, mà có chuyện gì buồn phải không?
- Không.
- Không sao mà khó tính thế?
- Tao cũng chẳng hiểu nữa. Thôi bỏ qua chuyện đó đi.

Năm Hòa Hưng rầu rầu:

- Mọi hôm mà vui vẻ làm cơ mà?

James Dean Hùng búng tay tách một cái:

- Thôi bỏ qua đi nói chuyện khác nhé!
- Tùy mày.
- Mày có thích suốt đời làm du đảng không?

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Sao mày hỏi vậy?
- Hỏi vậy kỳ cục lắm à?
- Không.
- Không thì mày trả lời tao đi!

Năm Hòa Hưng hít liền một lúc hai ba hơi thuốc "Havatampa" song nó mới chậm rãi nói:

- Sinh ra đời ai muốn làm du đảng!

Giá lúc khác, câu triết lý "vĩa hè" của Năm Hòa Hưng đã làm cho James Dean Hùng cười bằng thích. Song lúc này, câu triết lý "vĩa hè" của thằng con hoang, lớn lên ở viện mồ côi, hiểu đời ở đầu đường xó chợ lại khiến James Dean Hùng suy nghĩ. Nó nắm chặt bàn tay Năm Hòa Hưng:

- Mày không thích làm du đảng à?

Năm Hòa Hưng giật vội bàn tay khỏi tay James Dean Hùng:

- Không thích sao được.
- Mày vừa bảo "sinh ra đời ai cũng muốn làm du đảng" thôi!
- Ủ, nhưng mỗi người có một cái bổn phận.
- Số phận mày là số phận du đảng à?
- Chắc thế.
- Vậy tao, anh Trần Đại cũng có số phận làm du đảng hở?
- Ủ.

James Dean Hùng cười khì:

- Không phải đâu Năm ạ! Mày ở vào hoàn cảnh đen tối hơn tao và anh Trần Đại nên ít được học. Những người ít học thường an ủi cuộc đời hẩm hủi của mình bằng cái số phận. Làm gì có số phận khốn kiếp như số phận du đảng.
- Theo ý mày, cái số phận tao là cái số phận gì?
- Số phận của mày là số phận của tao, của Trần Đại của Tường Vi.
- Là cái gì?
- Số phận khốn nạn của những thằng thanh niên khốn nạn sống trong một cái xã hội khốn nạn.

Năm Hòa Hưng vẩy mạnh cho tàn thuốc bay đi:

- Sao hôm nay mày hần học thế?

James Dean Hùng nhún vai:

- Tao hần học hở?
- Ủ, mày hần học ghê đi ấy...
- Đâu có, tao nói cái số phận của mình đấy chứ. Mày có biết ai tạo ra cái số phận du đảng không?
- Bố ai biết được.
- Thử đoán xem.
- Trời phải không?

James Dean Hùng cười thành tiếng:

- Đưa nảo khốn nạn, thê thảm cũng đổ vạ cho trời. Trời đâu đáng tội để chúng nó trút tội.
- Năm Hòa Hưng cũng ngờ ngác:
- Thế đưa nào?

James Dean Hùng vỗ mình vào vai nó đùa bỡn:

- Ông Tổng Trưởng.

Năm Hòa Hưng cũng ngờ ngác:

- Ông Tổng Trưởng là cái thứ gì?
- Ông ấy giống... giống du đảng lắm.

Năm Hòa Hưng lắc đầu. James Dean Hùng không muốn bàn tiếp hai tiếng số phận với Năm Hòa Hưng nữa. Nó chưa đủ khả năng để nghe James Dean Hùng lên án kẻ đã tạo ra số phận của du đảng.

Còn chừng tới hai trăm thước nữa thì tới biệt thự của cai thầu Phúc. Hai tên du đảng vẫn thông thả bước song đột. Một chiếc cam nhông đậu bên này đường. Leo lên đó mà quan sát trong biệt thự của cai thầu Phúc chắc chắn biết tường tận hơn. James Dean Hùng kéo Năm Hòa Hưng bước nhanh hơn. Tới chỗ chiếc xe chúng

dừng lại. Ngó trước ngó sau, không, có á, hai đứa leo lên. Tuy chiếc xe đậu chệch chứ không đối diện với cổng nhà cai thầu Phúc nhưng biệt thự của hắn khá rộng nên quan sát cũng rõ. James Dean Hùng thấy trong đám du đảng lớ nhỏ ở sân không thấy thằng nào tay băng trắng. Nó hỏi Năm Hòa Hưng:

- Thằng Năm Lửa đứng đâu?
- Nó đang bàn bạc với cai thầu Phúc. Bọn nó chỉ có từng ấy thằng. Đón đây sực trước hay hơn đến kho 18.
- Đánh ở kho 18 có "chính nghĩa". Thôi được rồi, chúng mình về gặp anh em.

James Dean Hùng bước xuống trước. Năm Hòa Hưng bước xuống sau. Hai đứa lại bước song song trên lề đường. James Dean Hùng gọi chuyện:

- Mà định bao giờ lấy vợ hả Năm?

Năm Hòa Hưng nhe hai cái răng vàng:

- Lấy vợ rồi sống bằng gì?
- Mà có thích lấy vợ không?
- Tao thích chứ, có một mái nhà nhỏ, một con vợ ngoan ngoãn và một thằng cháu kháu khỉnh chắc tao hết muốn làm du đảng.
- Thật không?
- Thật. Nhiều lúc nằm vắt tay lên trán buồn hết sực. Buồn quá, cô đơn quá, chịu hết nổi lại phải đi đấm đá. Đấm đá riết rồi vẫn thấy buồn. Tại sao thế hở mà?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Tại "số phận" mà ạ!

Năm Hòa Hưng hích nhẹ khủy tay vào cạnh sườn James Dean Hùng:

- Mà nói xỏ tao hở.
- Không tao nói thật.
- Đừng sạo nghe cha nội!

James Dean Hùng phá ra cười:

- Mà gây thơ cụ quá.
- Gây thơ cái gì?
- Đấm đá mà vẫn buồn thì lại nằm vắt tay nghĩ chuyện đời. Nghĩ mà buồn thì nổi dậy đấm đá...

James Dean Hùng cố dấu sự cô đơn đang dày vò cõi lòng nó khi nó nghe Năm Hòa Hưng bộc lộ tâm sự. Nó không muốn phơi bày sự cô đơn của nó cho Năm Hòa Hưng nghe. James Dean Hùng phá bình trả lời Năm Hòa Hưng rất tếu. Nhưng Năm Hòa Hưng luôn luôn tin lời James Dean Hùng. Nó tưởng James Dean Hùng nói thật, nó hỏi:

- Làm thế nào bớt cô đơn mà khỏi cần đấm đá?
- Thì mà lấy vợ, giải nghệ du đảng đi!
- Lấy vợ rồi sống bằng gì?
- Bằng tiền "bắt địa".
- Không được.
- Tại sao không được?
- Nhỡ mình ốm đau hay mình chết, lấy ai "bắt địa" nuôi vợ con mình?
- Thì mà phải chịu khổ sở áp bức. Mà đi làm mướn hay làm khuôn vác ở bến tàu.
- Để khuất phục dưới nanh vuốt của Mắm Lửa hở?
- Ừ.
- Đời nào tao chịu để Năm Lửa áp bức tao!
- Vậy thì hết kế, dù mà có tài giỏi, có đậu bằng cử nhân, tú tài, mà đi làm công chức, trên đầu máy lúc nào cũng có một tràng xếp khốn nạn và bản tiện. Thằng xếp dốt có thể dốt hơn mà nhưng nó vẫn là xếp mà. Nó hành mà để tỏ uy quyền của nó thôi chứ chẳng ghét gì mà đâu. Liệu mà có chịu nổi những thằng xếp đó không?

Năm Hòa Hưng thắc vọng, nó chửi thề:

- Mẹ kiếp chán quá nhỉ?

James Dean Hùng gật đầu:

- Ừ, chán lắm. Nhiều khi tao có ý định như mà, nhưng nghĩ tới sự áp bức, tao đành dẹp ý định lại. Thiên hạ biết cái gì đâu, du đảng cũng muốn có một mái nhà, một gia đình ấm cúng chứ đâu muốn đi hoang mãi.

Năm Hòa Hưng cảm động suýt khóc. Nó lắng sang chuyện khác:

- Mà đã dặn dò bọn Quyền Tân Định, Bồn bù loong và Tony Hải chưa?

- Rồi, nhưng tao muốn dặn thêm nữa.
- Bọn Năm Lửa sắp "xuất quân", chúng mình sửa soạn đi!

Hai tên du đãng rảo bước. Tới cột đèn cổng kho 18 chừng hai chục thước, chúng nó dừng lại. Rồi ngồi xuống. Năm Hòa Hưng huýt sáo ba tiếng. Lát sao ba tên đàn en của nó nấp từ chỗ nào không biết, lừ lừ tiến đến. Đó là ba thằng Tony Hải, Quyền Tân Định và Bồn bù loong. James Dean Hùng búng tay:

- Các chú ngồi xuống.

Ba tên đàn em tuân lời răm rắp. Tony Hải móc bao thuốc lá:

- Có "Lucky" anh hút không?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Anh có "Havatampa" rồi. Hôm nay anh Trần Đại không ra tay, việc chỉ huy anh em, anh Trần Đại giao cho anh và Năm Hòa Hưng. Các chú muốn hỏi điều gì không?

Bồn bù loong rất thương Trần Đại. Sau cái chết của Bốn lợ xe, bao nhiêu tình thương Bốn, Trần Đại đã dồn hết cho Bồn bù loong. Bốn còn mẹ già sống với người chị ở Bà Queo. Nó là thằng nghĩ đến tương lai nhiều nhất. Ý nghĩ đó, nó nói cả với Trần Đại. Và Trần Đại đã cấp tiền cho nó đi học nghề thợ máy. Thịnh thoảng người đàn anh cao thượng của nó còn cho nó tiền để nó gửi về cho mẹ nó nữa. Sự săn sóc của Trần Đại khiến Bồn bù loong nghĩ nhiều. Nó tự nhủ thầm, nếu cần chết vì Trần Đại nó cũng dám chết. Thấy James Dean Hùng nói Trần Đại không "ra tay" hôm nay, Bồn bù loong thắc mắc:

- Thưa anh, tại sao anh Trần Đại vắng mặt ạ?

James Dean Hùng đưa bàn tay vẫy vẫy ra hiệu cho Bồn bù loong hãy xích lại gần chỗ nó:

- Anh Trần Đại không vắng mặt đâu. Anh ấy đã sang bên đây rồi nhưng anh ấy chỉ ngồi xem anh em mình hạ bọn Năm Lửa thôi. Chú có nghĩ rằng việc nhỏ mọn này không cần anh Trần Đại bận tâm không?
- Bồn bù loong đã từng chứng kiến James Dean Hùng phóng lưỡi dao áp đảo Năm Lửa, nó lễ phép đáp:
- Với thằng Năm Lửa thì mình anh cũng dư sức...

James Dean Hùng cười:

- Chú Bốn nịnh anh nhé!

Bồn bù loong hơi ngượng. James Dean Hùng vỗ vai nó:

- Anh đùa đấy.

Tong Hải hỏi:

- Thưa anh, anh Trần Đại ngồi ở đâu?

James Dean Hùng chỉ Năm Hòa Hưng:

- Chú hỏi anh Năm đi!

Năm Hòa Hưng chỏ tay sang bên kia đường:

- Anh ấy đang ngó bọn mình kia kia...!

Quyền Tân Định có vẻ sốt ruột:

- Công nhân tới đông rồi đấy anh ạ! Bọn Năm Lửa chắc cũng sắp tới, anh cho biết chúng em phải xử thế nào đây?

James Dean Hùng nói:

- Các chú đừng dùng dao. Nếu đàn em của Năm Lửa có hành hung anh em công nhân, các chú dùng những trái đấm của các chú là đủ rồi. Chỉ cần dùng dao với Năm Lửa thôi. Công tác đó đã có anh.

Tony Hải hỏi:

- Nếu chúng nó dùng dao?

James Dean Hùng thộp lấy cổ tay Tony Hải:

- Thì chơi quật chúng nó ngã xuống, tước lấy dao của chúng, rồi lên mặt chúng và tặng dao cho anh em công nhân về thái thật chứ còn sao nữa, Anh nhắc lại, chỉ khi nào bọn Năm Lửa chơi dao mình mới "nặng tay" thôi. Chúng nó khác anh em mình nhưng cũng bị đòi liệt vào giai cấp du đãng. Có thể là chúng nó đói quá phải đánh mướn kiếm tiền ăn, có thể là chúng nó ngu đàn quá, nhắm mắt a dua theo Năm Lửa để bọn cái thàu tống tiền ra lợi dụng. Bồn phận của anh em mình hôm nay không phải thanh toán chúng nó mà tỏ cho chúng nó biết mình mạnh hơn chúng nó. Kẻ đáng thanh toán là cai thàu và Năm Lửa. Thanh toán chúng để diệt trừ sâu bọ của xã hội và minh oan cho anh Trần Đại. Báo chí rõ vụ này, chắc chắn bớt khe khát khi nói về Trần Đại với anh em mình. Các chú hiểu chưa?

Quyền Tân Định, Tony Hải, Bồn bù loong đồng thanh đáp:

- Em hiểu rồi.

Riêng Bồn bù loong hiểu thâm thía nhất. Nó không cần biết hơn nội công việc minh oan cho Trần Đại nó dám rút dao đâm chết cai thầu trước mắt cảnh sát và hiến binh. Bồn bù loong nghĩ rằng dẫu nó chết, nó không sợ bị lãng quên. Trần Đại sẽ thương yêu nó hơn, và nuôi dùm mẹ già của nó. Mờong tượng ra khuôn mặt thâm của Trần Đại mỗi lúc nhắc tới Bồn lơ xe, đôi mắt Bồn bù loong sáng rực. Nó đứng lên.

- Thừa anh Hùng, anh cho phép em "thịt" thẳng Năm Lửa!

James Dean Hùng bật một que diêm bùng ra xa:

- Chú còn mẹ già không sợ suốt đời ở khám à?

Bồn bù loong nhăn nhó lắc đầu:

- Em chưa được ở khám lần nào anh ạ! Em muốn lớn lên và khôn lên ở khám.

James Dean Hùng hỏi:

- Ngồi xuống đây, anh bảo anh Năm Hòa Hưng kể truyện trong khám cho chú nghe...

Bồn bù loong nghiêng răng ken két:

- Em biết ở khám khổ hơn. Nhưng ở bên ngoài không có các anh còn khổ hơn, còn nhiều cảnh bị bắt nạt khốn nạn hơn.

James Dean Hùng thấy thương Bồn bù loong quá. Nó nuốt nước bọt ực một cái cho trôi niềm yêu thương vào tận đáy lòng. Nhớ tới nhiệm vụ sắp sửa thi hành James Dean Hùng nghiêm giọng:

- Bồn!

- Dạ...

- Chú có biết nghe lời không?

- Thừa anh em nghe lời anh đây ạ!

- Chú vào tù thì lấy ai săn sóc anh Trần Đại? Chú có biết anh Trần Đại thương chú tới mức nào không? Khi vết sẹo bên cẳng chân anh ấy còn thì tình thương yêu chú của anh ấy còn. Mà vết sẹo có bao giờ mất được, trừ phi anh ấy chết, thịt anh ấy rã ra. Chú hiểu chưa?

- Dạ, em hiểu.

- Chú để Năm Thừa và cai thầu Phúc các anh lo. Thôi ra nhập bọn với anh em...

Tony Hải, Quyền Tân Định, Bồn bù loong rời James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng, tới cổng kho 18 nhập bọn với anh em công nhân. Giây phút hồi hộp bắt đầu. James Dean Hùng rút cho Năm Hòa Hưng điếu "Havatampa" khác:

- Hút xong điếu này xuất trận là vừa.

Năm Hòa Hưng đỡ lấy điếu thuốc:

- Sao hôm nay lòng dạ tao nôn nao lắm mà ạ!

James Dean Hùng đùa:

- Tại mày nghĩ tới chuyện mái nhà, ngọn đèn và cô vợ ngoan chứ gì...

- Đâu có..

- Thế nôn nao cái chớ gì? Hay nghe nói tới các thể lực ủng hộ bọn cai thầu thương cẳng mày co vùi lại?

- Không phải đâu tự nhiên nôn nao. Chưa lần nào nôn nao như lần này kể cả lần đầu tiên vào khám.

- Đợi bọn Năm Lửa tới là hết nôn nao ngay.

- Chả biết lúc nào nó mới tới?

- Rán đợi đi!

- Này!

- Mày có nôn nao không?

- Không.

- Mày đang nghĩ gì thế?

- Nghĩ tới lúc gặp thẳng Năm Lửa.

- Mày không nghĩ tới gia đình à?

- Gia đình nghĩ tới buồn muốn khóc...

- Tao không có gia đình, muốn được khóc khi nghĩ tới mày ạ! À ba mày làm gì!

- Quên rồi.

- Có ba má chác sướng hơn không có nhỉ? Tao chẳng biết tao sinh ở chỗ nào. Lớn lên ở cô nhi viện, nhiều đứa còn có đàn ông, đàn bà tới thăm và xoa đầu và khóc. Tao không có ai xoa đầu khóc cả. Chỉ có các bà sang trọng xoa đầu, cho kẹo rẻ tiền và cười toe toét thôi. Giá tao không có ở cô nhi viện chác tao không trốn để ở đầu đường xó chợ và làm đu đặng đầu mày nhỉ? Mày có gia đình, có ba có má sao lại bỏ đi?

- Mày điên rồi hở Năm Hòa Hưng?

- Điên gì đâu?
- Mà cứ nói chuyện gia đình, buồn bỏ mẹ đi ấy!
- Mà không thích buồn à?
- Ừ, tao không thích buồn tao mới đi làm du đặng...

Năm Hòa Hưng hít một hơi thuốc thật dài. Nó nhả khói ra hết đường mũi rồi thở dài nghe ào não lắm. James Dean Hùng ngồi yên suy nghĩ Năm Hòa Hưng chịu không nổi sự cô đơn quái gở dày dò vô tâm hồn nó, nó lại gọi chuyện:

- Này!
- Gì?
- Hỏi chuyện gia đình mà, mà có sao không?
- Không.

Năm Hòa Hưng chớp mắt lia lịa:

- Mà nói thật chứ?
- Ừ.
- Sao vừa giờ này mà bảo tao điên?

James Dean Hùng vỗ vai bạn:

- Lúc này tao điên đấy. Bây giờ tao lại muốn được khóc khi nghĩ tới gia đình.
- Sao thế hở mà?
- Tao không biết, mà hỏi đi, hỏi nhanh lên Năm.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Chắc mà nhớ má mà chớ gì?
- Ừ.
- Má mà có đẹp không?
- Đẹp lắm.
- Má mà có hay đánh mà không?
- Không, má tao chịu tao lắm.
- Ô, sướng quá nhỉ!
- Ừ, sướng lắm.
- Mà có mấy đứa em?
- Vài đứa.
- Mà có đi bắt dế đá banh với em mấy không?
- Có chứ.
- Em mà khoái mà lắm nhỉ?
- Ừ.
- Ba mà dữ lắm hả?
- Không.
- Mà có má, có ba, có em, bỏ nhà đi làm du đặng uống quá hả mà!

Nước mắt James Dean Hùng ứa ra, nhỏ giọt trên đôi má sạm sương gió của nó:

- Ừ, uống quá.
- Tao thèm có ba má quá mà à.

James Dean Hùng nín thinh. Năm Hòa Hưng kể lể:

- Tao có gia đình chắc tao đỡ khổ, tao cũng được đi học và chịu đựng như mà. Không có gia đình buồn quá. Tại sao lại có những đứa không có gia đình mà nhỉ?

James Dean Hùng nín thinh. Năm Hòa Hưng tiếp tục kể lể:

- Tao chắc bố tao nghèo, mẹ tao nghèo phải tống tao vào viện mồ côi. Sao lại có người nghèo nhỉ?

Năm Hòa Hưng rú lên. Nổi buồn đã biến tính thành sự phẫn nộ, Nó nghiêng răng ken két:

- Tại sao chúng mình phải sống khổ khổ, phải làm du đặng và không dám nghĩ chuyện lấy vợ? Tại sao cảnh sát thù ghét du đặng xã hội thù ghét du đặng hả mà?

Năm Hòa Hưng khóc sướt mướt, khóc tựa một đứa trẻ thơ. James Den Hùng an ủi nó:

- Tại cuộc đời. Thôi nín đi Năm. Rồi ngày kia mà sẽ có vợ. Và vì vợ con mà. mà cam đành nén sự phẫn nộ, mà cam đành quên chuỗi ngày ngang dọc của mà, chịu thu nạnh vuốt để cuộc đời hành hạ mà. Bây giờ mà mới cần khóc, khóc vì vợ con mà. Bây giờ khóc làm chi Năm Hòa Hưng! Anh Trần Đại cũng có gia đình như tao. Nhà anh Trần Đại giàu lắm, thế mà anh ấy cũng bỏ đi làm du đặng mà có hiếu tại sao không?

Năm Hòa Hưng lắc đầu:

- Không.

James Dean Hùng rút khăn mùi xoa đưa cho Năm Hòa Hưng:

- Mày thấm nước mắt đi. Có gia đình chưa chắc đã sướng gì. Mày không có nên khao khát đó thôi. Bọn mình có số phận cả. Tao đã nói với mày rồi, đó là số phận của những thằng thanh niên khốn nạn sống trong một giai đoạn lịch sử khốn nạn... Không phải là chúng ta không muốn ngoi đầu lên. Cuộc đời muốn chúng ta chết như những con chó dại! Tao đã về với gia đình sau nhiều ngày đi hoang, rồi cuộc tao lại đi hoang. Gia đình tao còn không hiểu tao trách chi cuộc đời. Anh Trần Đại sắp muốn viết văn. Còn tao, sau trận này tao tính đi làm cách mạng. Mày có đi làm cách mạng với tao không?
- Năm Hòa Hưng đã thấm khô nước mắt. Nó mở căng đôi mắt ra:
- Cách mạng là gì?
- Cách mạng là đu đu có chánh nghĩa!

James Dean Hùng chỉ cần giải nghĩa hai chữ "cách mạng" như thế đối với Năm Hòa Hưng. Thế mà nó vẫn chưa hiểu:

- Du đu có chính nghĩa là du đu thế nào?
- Là thắng trận khỏi cần chạy cảnh sát. Mà cuộc đời còn ca ngợi mình nữa. Mày thích không?
- Thế thì thích thật.
- Nhưng đi làm cách mạng khổ cực hơn đi làm đu đu.
- Khổ cực tao đâu có ngán. Khi thắng trận lấy vợ được chứ?
- Lấy mười vợ cũng được. Bây giờ mày là anh hùng dân tộc!
- Nếu thua?
- Thì mày sẽ bị đối xử tàn tệ hơn du đu!

Không đợi Năm Hòa Hưng hỏi, James Dean Hùng nói luôn:

- Mày bị gọi là phản loạn, bị đưa ra Tòa án xét xử. Báo chí biết mày khi hết đường cựa quậy sẽ đào cha bới ông mày lên chửi tơi bời. Gia phả nhà mày được các ông phóng viên thêm mắm thêm muối. Rồi một buổi sáng hay một buổi chiều hay một buổi tối nào đó, đứng ngơ ngác trước vành móng ngựa, ông chánh án buông vài câu quyết định số phận mày. Mày sẽ đi Côn Đảo hay lên máy chém. Đi Côn Đảo thì còn mong ngày về chứ lên máy chém thì khủng khiếp lắm. Trước khi đạo phủ kê đầu mày vào chỗ dựa cho lưỡi hải tử thần phập xuống, mày sẽ đại tiện, tiểu tiện bừa bãi ra quần. Mày ngửa đầu lên trời nhờ trời làm chứng nhưng trời cao quá. Mày chưa kịp than vãn, đao phủ đá kết liễu đời mày. Đầu mày văng ra máu phun có vòi... Kinh tởm!

Năm Hòa Hưng lè lưỡi, rùng mình:

- Khổ cực hơn làm du đu thật!

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Thua thì mới khổ cực chứ thắng thì thành ông trời con.
- Sao mày biết?
- Tao đọc sách lịch sử.

Năm Hòa Hưng chép miệng:

- Giá tao cũng đọc được sách như mày đã đọc thì sướng quá nhỉ?

James Dean Hùng lại phải an ủi Năm Hòa Hưng:

- Biết nhiều khổ nhiều, ích lợi chớ gì đâu...

Năm Hòa Hưng dục bạn:

- Kể tiếp đi mày!
- Nếu mày đi làm cách mạng mà cuộc cách mạng của mày thành công, đang là thằng cắc ké mày trở thành anh hùng. Báo chí sẽ bốc thơm mày. Các ông ký giả vờ quên chuỗi ngày khốn khổ ở đầu đường xó chợ của mày. Người ta sẽ không ngần ngại bảo mày là con nhà chí sĩ này chí sĩ nọ, vốn mang vòng máu cách mạng từ thuở lọt lòng. Người ta dùng phép ảo thuật làm mày quên bég cả mày và mày cứ đinh ninh mày là con nhà chí sĩ cách mạng chứ không phải con hoang bị liệng vào viện mồ côi. Nhưng mọi chuyện đó là đồ bỏ. Mày chỉ cần mày có nhiều quyền hành để thực hiện điều mày mong muốn. Tao sẽ đi làm cách mạng. Nếu tao thành công, chắc tao sẽ thực hiện cái mộng ước nhỏ nhen của tao. Mày biết tao ước ao gì không?
- Không.
- Tao ước ao biến hết du đu thành chiến sĩ cách mạng.

Năm Hòa Hưng tròn đôi mắt:

- Du đu là mạt hạng rồi, biến sao thành chiến sĩ cách mạng được?

James Dean Hùng gất:

- Ai bảo mày du đãng là mạt hạng? Mày hay báo chí hay xã hội? Tao nói thật, du đãng hay đánh đấm, hay đâm chém bậy thật đấy nhưng du đãng là những thằng trong sạch nhất xã hội. Mày có nghĩ anh Trần Đại mạt hạng không?
- Đâu dám.
- Tao dí vụ anh Trần Đại được làm tướng đi đánh nhau với Cộng sản, chắc chắn anh ấy thương lính của anh như anh thương chúng mình, anh ấy lại "cừ" nữa, Cộng sản cứ gọi là hết ngáp. Khốn nỗi Trần Đại không phải là ông tướng đánh Cộng sản. Trần Đại chỉ là kẻ đang bị theo dõi và đã bị gia đình xã hội khai trừ!
- Chẳng như sợ Năm Hòa Hưng không hiểu ý mình nói, James Dean Hùng hỏi bạn:
- Mày có muốn lấy vợ không?
- Muốn chứ.
- Tao biết mày muốn có đời sống bằng tình yêu để thôi làm du đãng. Nhưng cuộc đời không tha thứ mày đâu. Rốt cuộc rồi lại bỏ nhà đi làm du đãng mất thôi. Vậy muốn sống bình yên không bị ai áp bức, muốn thanh toán cái tinh thần "xếp" của cuộc đời, phải đi làm cách mạng. Đại diện của du đãng bước vào lịch sử thì cả giai cấp du đãng sẽ được cuộc đời tha thứ mọi lỗi lầm. Và bây giờ không còn du đãng dùng nhiệt tình của tuổi trẻ vào những việc đấm đá, đâm chém nhau nữa. Nhiệt tình ấy sẽ đóng góp vào sự xây dựng một xã hội công bình không có bóc lột, đàn áp. Chúng mình và con cháu mình không bị cuộc đời khinh bỉ nữa. Mày sẽ không phải chết già như những con chó hoang. Mày sẽ có vợ, có con để vui đùa và để hy sinh cho vợ con mày. Tao sẽ trở về với gia đình tao để hầu hạ cha mẹ tao. Không còn người nào lưu lạc, cô cút ở đầu đường xó chợ nữa. Người nào cũng có gia đình, sướng chưa?

Năm Hòa Hưng thấy cái viễn ảnh cách mạng thành công của James Dean Hùng đẹp đẽ quá. Máu trong cơ thể nó râm ran. Nó hỏi James Dean Hùng:

- Rồi mày có lấy vợ không?
- Không. Nhưng anh Trần Đại sẽ lấy Tường Vi.
- Sao mày không lấy vợ?
- Tao yêu thầm một người, người ấy yêu người khác. Tao không muốn lấy vợ nữa vì tao biết trên đời này không có ai có thể giống người tao thầm yêu được.
- Năm Hòa Hưng đập điếu "Havatampa" xuống mặt đường:
- Sao mày không phóng mũi dao vào tim thằng khốn nạn kia để cướp lại người yêu?

James Dean Hùng cười:

- Tình yêu không thể dùng dao được?
- Tại sao không được?
- Vì dao sẽ giết tình yêu.

Năm Hòa Hưng "ồ" một tiếng:

- Đâu có bảo mày giết cô gái, bảo mày giết thằng con trai kia cơ mà!
- Thằng con trai càng khó giết!
- ó "chì" làm hả?

James Dean ngó về phía cầu Quay:

- Thôi đứng lên, bọn Năm Lửa đã tới kia kìa...

Năm Hòa Hưng nhìn theo ngón tay của James Dean Hùng chỉ. Chiếc vận tải đậu trước cửa nhà cai thầu Phúc đang từ từ chuyển bánh. Đôi mắt Năm Hòa Hưng ngầu đờ. Máu anh chị đã chuyển hết vào tim nó. James Hùng quăng thuốc đi:

- Nào, khởi sự...

o o o

Từ trong "snack bar" rẽ tiền, Trần Đại hé cửa nhìn sang bên cổng kho 18. Lúc ấy, công nhân đã đến đông đủ. Ba mươi tên đàn em của Trần Đại làm thành hàng rào che chở cho anh em công nhân. Cán bộ Nguyễn Minh Mẫn đã nói rõ mục đích của những người lạ mặt này nên công nhân nhìn đám du đãng bằng những đôi mắt cảm phục. Những cứu tinh du đãng đẩy anh em lùi vào trong. Còn chúng nó đứng "đầu mũi" để chống chọi với bọn Năm Lửa.

Trước khi chiếc xe vận tải của cai thầu Phúc chở đám tay chân của Năm Lửa tới, cảnh sát đã tới. Cũng như cán bộ Nguyễn Minh Mẫn, Trần Đại không hiểu tại sao cảnh sát tới đông thế! Hấn mím môi suy nghĩ giây lát.

Và hắn hiểu ngay. Kế hoạch "chiêu hồi" Năm Lửa đã tiêu tủng. Thằng khốn nạn nửa đêm ôm vết thương lết tại nhà cai thầu Phúc bàn bạc chuyện đàn áp sáng nay. Cai thầu Phúc tung thêm tiền mua ông cò thương cảng để lụm hết đàn em của Trần Đại.

Trần Đại nổi giận. Hắn nắm chặt quả đấm, phóng mạnh xuống mặt bàn. Á chủ tiệm kiêm chiêu đãi viên đang thiu thiu ngủ giật mình thức giấc. Á vọng tiếng ra hỏi:

- Gì vậy anh?
- Không có gì cả, ngủ đi...
- Anh vô ngủ với em đi!
- Im mồm.

Trần Đại lại hé cửa sổ. Bồn bù loong lưng thừng dẫn xác vào quán. Nó gõ cửa rất khẽ. Trần Đại phải đứng lên, bước ra mở cửa cho nó vào.

- Có chuyện gì thế chú Bốn?
- Thừa anh...

Bồn bù loong ngáp ngừng không nói dứt lời. Trần Đại thấy một nỗi buồn in vết trên khuôn mặt nó. Hắn vẫy tay:

- Lại bàn anh ngồi đã.

Bồn bù loong theo Trần Đại, tới chiếc bàn kê sát cửa sổ ngó sang bên kia đường. Bồn bù loong ngồi xuống ghế. Chú uống cả phê nhé?

- Thừa anh thôi ạ?
- Có chuyện gì đây?
- Thừa anh... thừa anh, anh Hùng không cho em "thịt" thằng Năm Lửa.
- Chú chưa đủ hơi cầm cự với nó đâu.
- Nhưng em muốn giết nó.
- Đã có James Dean Hùng.
- Em muốn giết nó vì nó đã dám không nghe lời anh. Đứa nào không nghe lời anh đều đáng giết hết.
- Chuyện có thể thôi à?
- Thừa anh...
- Chú đừng ngại ngừng, cứ nói đi Bồn bù loong!
- Thừa anh, anh Hùng...
- Sao?
- Anh Hùng đuổi em vào đây!
- Sao Hùng lại đuổi chú?
- Anh ấy bảo vào đây với anh cho vui và anh còn nhiều việc sẽ nhờ em.

Trần Đại vỗ tay lên trán.

- James Dean Hùng bữa nay có nhiều hành động khó hiểu quá... James Dean Hùng còn nói gì nữa?
- Anh ấy bảo tình hình "gay" lắm, nếu anh không ngủ với con chủ tiệm thì em đưa anh về.

Trần Đại đập tay vào bức vách ván:

- Về à?

Vâng. Nghe phong phanh bọn cảnh sát rĩ tai nhau và móc một tấm hình cho nhau xem. Em sợ chúng nó "o" anh.

Trần Đại gật gù:

- James Dean Hùng có lý. Bao giờ chú ấy cũng có lý. Chân anh chưa chạy được. Thôi ta chịu bọn khốn kiếp bữa nay. Chú kêu xích lô máy anh em mình chuồn.
- Thừa anh...
- Anh Hùng bảo mở cửa sau, bắt con chủ tiệm dẫn vào con ngõ hẹp băng qua lộ cách đây chừng vài chục thước thì cảnh sát mới hết trò nhìn anh.
- Ủ.
- Anh Hùng bảo nếu anh em bị thộp, anh đừng nóng lòng rửa hận mà lọt vào lưới của chúng.

Trần Đại không hiểu tại sao xuất trận này James Dean Hùng cõ vể ngại ngừng ghê thế? Chắc phải có một lý do gì. Cái lý do cai thầu Phúc dựa vào nhiều thế lực để mua du đảng hành hung công nhân chỉ là lý do phụ. Lý do chính khiến James Dean Hùng khăng khăng bắt Trần Đại hứa bỏ rơi vụ này Trần Đại vẫn chưa hiểu. Tuy James Dean Hùng có nhắc tới bốn phận của hắn đối với Tường Vi và tương lai của con Tường Vi.

- James Dean Hùng còn nói gì nữa?
- Anh Hùng bảo tháng này em tới bác sĩ Niệm thu "tiền hụi".
- Chuyện ấy anh sẽ lo.

- Và...
- Nói mau đi!
- Thưa anh, nếu anh Hùng bị bắt, em thay anh ấy giữ an ninh tiệm nhảy đầm lậu ở Phú Lâm.

Trần Đại xoa tay tỏ ý khó chịu:

- James Dean Hùng hôm nay lạ thật!

Trần Đại gọi ả chủ tiệm:

- Cô em!

Tiếng cô ả nũng nịu:

- Chi thế anh.
- Ra đây nhờ một việc.

Cô ả mắt nhắm mắt mở, vén tấm màn vải bước ra:

- Nhờ em chi đó?
- Cô biết ngõ sau dẫn ra lộ cách đây xa không?
- Gần hoác à!
- Anh muốn hỏi lộ cách đây xa không chứ không phải ngõ.
- Ngõ dẫn ra lộ chứ gì?
- Ừ.
- Anh hỏi làm gì?
- Cai thầu Phúc chờ anh ngoài kia kia...

Cô ả giật mình thót một cái:

- Anh giết thằng Năm Lửa rồi hả?
- Chưa.
- Sao Cai thầu Phúc chờ anh?
- Nó chờ anh giết Năm Lửa nhưng có người khác giết Năm Lửa. Thôi dẫn anh tránh mặt nó đi.

Cô ả trách móc:

- Đã bảo đừng đụng tới cai thầu Phúc thì anh không nghe. Bây giờ anh nghe đây.

Trần Đại làm bộ sợ sệt:

- Nhanh lên kéo chúng nó tông cửa "dzô" thộp cổ anh mắt.

Cô ả hoảng hốt kéo Trần Đại và Bồn bù loong mở cửa sau bước nhanh vào con ngõ hẹp. Đi sâu một quãng họ rẽ sang bên phải rời thọc ra đường cái. Trần Đại ngó xuống kho 18, hấn thấy đã lọt khỏi trùng vi của bọn cai thầu Phúc và cảnh sát. Nhoèn một nụ cười Trần Đại vỗ vai cô ả chủ tiệm, thân mật:

- Em vừa cứu mạng anh đó!

Cô ả nguýt dài:

- Chỉ nói xạo...

Bồn bù loong ngấm ả chủ quán, lòng nó băng khuâng. Nó đứng ngẩn ngơ như người mất hồn. Trần Đại bắt gặp sự ngẩn ngơ của nó, kéo tay nó:

- Về chú Bồn!

Bồn bù loong tỉnh mơ, nó ngơ ngác:

- Về hở anh?
- Ừ.
- Còn cô này?
- Cô ấy về bán cà phê ở quán cô ấy.

Trần Đại dúi vào tay cô ả năm chục nữa:

- Thôi em về ngủ đi!

Cô ả vùng vằng:

- Mai một anh qua đây không?

Trần Đại lắc đầu:

- Anh không qua nhưng chú Bồn đây sẽ qua thăm em và uống cà phê...

Bồn bù loong ngượng ngùng. Đôi tai nó nóng ran. Trần Đại véo mạnh nó một cái:

- Chú có bồn phận thăm cô này nghe chưa?

Bồn bù loong áp a áp ứng. Ngay lúc đó có chiếc tắc xi chạy đến. Trần Đại vẫy xe đáp về Sài Gòn. Cô ả chủ tiệm đứng nhìn theo. Bồn bù loong cũng ngoái cổ quay lại. Bồn con mắt gặp nhau, chớp mau.

Xe qua bên kia cầu Quay, Trần Đại bảo dừng. Hai đứa ra ngồi trên ghế đá công viên ở bờ sông. Mặt ghế còn ẩm ướt sương. Lạnh lẽo. Hai đứa ngồi bừa lên. Trần Đại rút "Havatampa" châm lửa hút. Khói thuốc lan tỏa như một làn sương mỏng mơ huyền. Trần Đại cứ hút thuốc và không thèm nói với Bồn bù loong một câu nào. Mãi lúc lâu, hắn mới mở miệng:

- Bồn!
- Dạ.
- Chú yêu con chủ quán cà phê hả?
- ...
- Anh biết chú mến nó, chú nhìn nó bằng đôi mắt thiết tha lắm, chú đừng dẫu anh.
- Thừa anh, vâng em mến con nhỏ.
- Chú muốn sống an nhàn không?
- Thừa an nhàn là thế nào ạ?
- Là bỏ anh là thôi làm du đãng...

Bồn bù loong tưởng Trần Đại trừng phạt nó về tội yêu mến ả chủ tiệm. Nước mắt nó ứa ra, nó mếu máo:

- Em đã có tình ý với con nhỏ nó đâu anh, tội nghiệp em...

Trần Đại ngạc nhiên:

- Chú vừa nói gì anh không hiểu Bồn ạ!
- Thừa anh...
- Gì em?

Tiếng "em" Trần Đại gọi mình khiến Bồn bù loong bớt sợ hãi. Nó khe khẽ hỏi:

- Thừa anh nếu em thương con nhỏ, anh còn thương em không hở anh?

Trần Đại xoa tay lên lưng tên đàn em mà nó thương như Bồn lơ xe:

- Chú ngờ anh trừng phạt chú à?
- Vâng.
- Tại sao anh lại trừng phạt chú nhỉ? Anh nói thật đấy Bồn ạ! Khi nào chú muốn thôi làm du đãng, anh sẽ làm mối cho chú lấy con nhỏ đó.

Bồn bù loong lắc đầu nguây nguẩy:

- Em không muốn thôi làm du đãng, không bao giờ muốn thôi làm du đãng đâu anh ạ!

Trần Đại đưa điếu "Havatampa" hút dở cho Bồn bù loong:

- Tại sao chú không muốn thôi?

Bồn bù loong đỡ lấy điếu thuốc:

- Vì em không muốn bỏ anh. Em bỏ anh đi nơi khác sống, chắc đời em khổ lắm. Có anh, anh thương em và che chở em. Chẳng ai thương em như anh. Anh đừng đuổi em đi nhà anh...
- Trần Đại thờ dài. Hắn vén ống quần lên xoa vết sẹo:
- Anh không bỏ chú đâu. Nhưng nếu chú mến con nhỏ thì cứ sang Khánh Hội mà thăm nó. Coi chừng bọn Năm Lửa!

Đôi mắt sưng nước của Bồn bù loong long lanh:

- Anh cho phép em?

Trần Đại nói rất nhỏ:

- Con bé dễ thương đáo để. Tâm hồn nó gần gũi tâm hồn du đãng, chú có thể gắn bó với nó được đấy Bồn bù loong ạ!
- Cám ơn anh.
- Này Bồn!
- Dạ.
- Anh ngồi đây yên thân rồi, chú đảo sang kho 18 xem bọn James Dean Hùng ra sao.

Bồn bù loong ngập ngừng:

- Thừa anh...
- Gì?
- Mời anh về nhà nghỉ. Anh Hùng cấm em không được rời anh nửa bước. Anh về nhà rồi em qua kho 18 coi tình hình.

Trần Đại không nói năng nữa lời. Hắn rời chiếc ghế đá bước ra lề đường. Chờ chiếc taxi chạy tới, Trần Đại vẫy tay. Chiếc taxi đậu lại. Trần Đại mở cửa leo lên trước. Bồn bù loong leo lên sau. Chiếc xe chạy về chợ Thái Bình. Đến nơi, Trần Đại dúm cho Bồn bù loong nắm chực, bảo nó sang ngay kho 18.

Bồn bù loong thấy đàn anh về nhà nó mới yên lòng vọt qua bãi chiến trường. Lúc ấy, đám tay chân của Năm Lửa đã được cai thầu Phúc tung ra đàn áp công nhân. Cai thầu Phúc và Năm Lửa đều vắng mặt. James Dean Hùng cố tìm nó trong số ngót ba chục thằng vừa từ xe bước xuống nhưng không có Năm Lửa. Tên chó chết sợ Trần Đại thanh toán nên lẩn trốn. Cai thầu Phúc sợ chết hơn, hôm nay hắn không đích thân hò hét bọn du đảng Khánh Hội đâm đá công nhân kho 18 như những hôm trước.

Sự vắng mặt của Năm Lửa và cai thầu Phúc khiến anh em công nhân bứt ngán song đã làm James Dean Hùng suy nghĩ. Nó bảo Năm Hòa Hưng:

- Cai thầu Phúc chơi đòn gì đây? Nó dùng cảnh sát "thịt" mình, bữa nay cảnh sát cố thộp anh Trần Đại. Mẹ kiếp, đã vậy đánh nhau trận này nghe mày...

Năm Hòa Hưng nghiêng răng ken két:

- Tao phải rạch mặt vài chục thằng cho hả giận!

James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng đứng bên này cổng kho 18 nhìn sang chỉ huy bọn Tony Hải, Quyền Tân Định. Khi đám tay chân của Năm Lửa ào sang, James Dean Hùng vẩy tay, bọn du đảng Sài Gòn đương đầu ngay lập tức. Chúng nó đánh bọn du đảng Khánh Hội tơi bời. Du đảng Khánh Hội chơi tay không nổi, rút dao ra. Tony Hải hò hét anh em quật ngã bọn du đảng Khánh Hội, tước dao và rạch mặt chúng làm kỷ niệm. Lòng căm phẫn bốc lên ngàn ngọn lửa. Du đảng Khánh Hội chống trả mãnh liệt. Nhiều thằng bị đâm nát đùi, ngã quy máu chảy lênh láng. Một hai thằng bị chính lưỡi dao của mình ngập vào bụng nằm lộn lộn trên mặt đường nhựa. Cuộc thanh toán hết sức dã man. Công nhân kho 18 leo qua cổng chạy vào trong để tránh tai vạ.

Tiếng rên siết, tiếng nguyền rủa, tiếng hò hét mỗi lúc mỗi lớn. Cảnh sát làm hàng rào thịt vây bãi chiến trường, chiêm ngưỡng cuộc tàn sát một cách vô tư. Họ cười nói, hút thuốc thản nhiên như xem trâu bò húc nhau, như xem gà chọi nhau. James Dean Hùng, thoát tiên, cho rằng cảnh sát làm ngơ để bọn du đảng hành hung công nhân như báo chí đã tường thuật, lòng nó sôi sùng sục nổi bất bình. Tới lúc bọn du đảng Khánh Hội lép vế, sắp bị đàn em của nó bước qua xác thì cảnh sát lại rút súng tràn vào tiếp tay bọn Khánh Hội quật lại đàn em của nó, James Dean Hùng nhin hết nổi nó thúc khuỷu tay vào cạnh sườn Năm Hòa Hưng:

- Kế hoạch hỏng rồi, Năm Lửa và cai thầu Phúc trốn lủi. Uống quá, không giết được hai thằng khốn kiếp ấy hôm nay. Cảnh sát sẽ thộp cổ hết anh em, mày ra vô lấy một thằng cảnh sát đi!
- Làm gì?
- Làm con tin cho anh em cháu...
- Rồi tao và mày?
- Hạ hồi phân giải.
- James Dean Hùng!
- Cái gì?
- Liều đấy.

Năm Hòa Hưng còn đang phân vân thì James Dean Hùng đã đổi ý:

- Thôi để tao vô cho, mày đừng liều nữa, liều sẽ hết hy vọng lấy vợ!

James Dean Hùng nói dứt câu, phóng người tới hàng rào thịt cảnh sát. Năm Hòa Hưng nhìn theo. Câu mỉa mai của James Dean Hùng khiến lòng nó tê tái. Trong khoảnh khắc sự tê tái rục rỏ nung trái tim anh chị của nó nóng bừng. Năm Hòa Hưng cũng lao người tới hàng rào thịt cảnh sát. Không hẹn hò, hai tên du đảng cùng vô hai người cảnh sát một lúc. Chúng nó tóm cổ áo sau lưng hai người cảnh sát giật lại. Nhanh như chớp, hai con dao con chó đã rút khỏi túi quần. Hai tiếng "tách" cách nhau một phần tư giây và hai lưỡi dao nhọn hoắt, sáng loáng đã dí vào cạnh sườn hai người cảnh sát. Cảnh sát chưa kịp có phản ứng gì thì James Dean Hùng đã hét lớn:

- Tôi là Trần Đại đây!

Một vài người cảnh sát rút súng khỏi bao. James Dean Hùng nháy mắt cho Năm Hòa Hưng. Chúng nó kéo hai người cảnh sát về phía sau, dọa nạt:

- Nhúc nhích là lưỡi dao này thấu phổi nghe chưa!

Người cảnh sát bị James Dean Hùng tóm cổ mới vô nghề. Ông ta còn trẻ, chỉ bằng tuổi James Dean Hùng. Nghe James Dean Hùng xưng danh Trần Đại, ông ta sợ run cầm cập. Khi đã kéo con tin của mình ra một chỗ thuận lợi James Dean Hùng cười gằn:

- Yêu cầu ông cò ra lệnh cho lính của ông cất súng đi, Trần Đại không ngán tài bắn súng lục của cảnh sát đâu.

Ông cò lòi tấm ảnh Trần Đại ra ngắm nghía. Rồi ông nhìn James Dean Hùng. Hiểu ý ông, James Dean Hùng nói trước:

- Tôi là Trần Đại đây mà, tấm ảnh của ông còn là Trần Đại giả hiệu. Bọn chỉ điểm của cảnh sát dở lắm, chúng nó nhặt tấm ảnh bố láo ở đâu về và bảo là ảnh Trần Đại.

Ông còn bước thêm vài bước về phía James Dean Hùng:

- Mà muốn gì?

James Dean Hùng hoa lưỡi dao:

- Muốn ông hốt hết bọn tay chân của cai thầu Phúc vào trại Tế Bàn.

Vào dịp đó, thấy đàn anh xuất hiện đã vô được hai người cảnh sát bọn đàn em của James Dean Hùng phần khởi tinh thần. Chúng đánh đấm đấm tay chân của cai thầu Phúc không thương tiếc. Cảnh sát toan ào vào làm lệch sự thẳng lợi của du đảng Sài Gòn. James Dean Hùng ngăn chặn:

- Một người cảnh sát lại gần vòng chiến là tôi đâm ông này ngay!

Ông còn dậm chân xuống mặt đường nhựa:

- Mà muốn gì?

James Dean Hùng đáp:

- Thừa ông còn, tôi khuyên ông còn nên lịch sự một chút. Ông còn đã biết qua thành tích của Trần Đại.

Lời nói lễ phép của James Dean như một lời cảnh cáo ông. Ông còn nuốt giận, hòa hoãn:

- Anh muốn gì?

James Dean Hùng mỉm cười.

- Thừa ông còn, tôi đã nói rồi. Giờ nói thêm, ông muốn chúng tôi giết hết bọn Năm Lửa hay ông muốn hốt bọn đánh mướn vào trại Tế Bàn?

Ông còn ngạc nhiên:

- Bọn nào đánh mướn?

James Dean Hùng xỏ ngọt:

- Ông bệnh vực cai thầu Phúc mà ông còn giả vờ. Ông bệnh vực cai thầu Phúc thì chúng tôi bệnh vực anh em công nhân.

James Dean Hùng dần giọng:

- Chỉ là du đảng nhưng tâm hồn chúng tôi còn biết rung động và lương tâm chúng tôi còn sống, lương tâm chúng tôi chưa chết thối rục vì tiền của những thằng chuyên bóc lột người đồng loại như những thằng cai thầu ở thương cảng. Ông còn hiểu rồi chứ?

Ông còn vẫy tay, nhân viên cảnh sát dừng hết lại không dám xông vào vòng chiến. James Dean Hùng tấn công tiếp:

- Ông còn có hai con đường phải chọn lựa: Một là ông còn để anh em của tôi về Sài Gòn thông thả, hai là ông còn sẽ nhìn hai nhân viên của ông dấy dựa trên vũng máu!

Ông còn mím chặt môi, mắt ông không muốn chớp. Ông nhìn tên du đảng đang đắc thế, chỉ toan xông lại bợp tai cho nó vài cái nhưng ông đang bị kẹt. Ông biết Trần Đại dám nói và dám làm nên ông đành nuốt giận, hất hàm hỏi tên du đảng:

- Rồi sao nữa?

James Dean Hùng cười khẩy:

- Rồi ông hốt hết lũ đánh mướn của Năm Lửa đi và cấm cai thầu Phúc không được bắt nạt anh em công nhân. Nó đã bóc lột công nhân nhiều rồi, hãy để công nhân có đủ cơm áo nuôi vợ con nghe ông còn.

Ông còn chỉ ngón tay vào mặt James Dean Hùng:

- Sao mà không bàn việc cơm áo của công nhân với ông Tổng trưởng Bộ Lao động hở tên du đảng khốn nạn?

James Dean Hùng dí mũi dao vào gáy người cảnh sát, trong khi đó Năm Hòa Hưng rút súng khỏi bao của con tin, ném bóp xuống mặt đường, trả thù câu nói khinh mạn của ông còn. Năm Hòa Hưng bấu môi:

- Súng cảnh sát làm chó gì có đạn. Mấy ngài chỉ đeo súng dọa đàn bà bán hàng rong...

James Dean Hùng tiếp lời Năm Hòa Hưng:

- Ông còn can đảm ơ, miệng chúng tôi lớn nhưng lưng chúng tôi cứng, chúng tôi chỉ có thể nói ở giữa đại lộ thôi. Lưng những thằng mềm mại chui lọt vào Bộ để nói thầm với ông Tổng. Lưng ông còn mềm chăng?

Ông còn điên tiết:

- Quân khốn kiếp!

James Dean Hùng không nhịn nữa, nó gầm lên:

- Ông còn, ông đừng làm phách, Trần Đại không ngán thằng nào đâu!

Ông còn mỉa mai:

- Mà không ngán luôn trại Tế Bàn?

James Dean Hùng rạch khế lưỡi dao trên làn da gáy của người cảnh sát. Người cảnh sát rùng mình, nhắm chặt mắt lại. James Dean Hùng chưa tha hành tội. Nó đọt máu rỉ ra, quệt ngang lưỡi dao cho vấy máu rồi do cao:

- Ông cò, tôi cóc ngán gì cả. Tôi dám giết nhân viên của ông lắm à!

Ông cò nhìn nhân viên của mình trong tay hai tên du đãng, bảo James Dean Hùng:

- Tao chọn một con đường.
- Đường nào?
- Tao tha bọn du đãng của mày nhưng mày phải hứa một điều...
- Điều gì?
- Điều gì mày cũng phải nhận, nếu không tao không tha một thằng nào!

James Dean Hùng dục:

- Điều gì, nói nhanh lên ông cò mềm lưng!

Ông cò nén giận, nói:

- Mày không được về Sài Gòn!

James Dean Hùng phá ra cười:

- Nghĩa là tôi để ông cò thọt cổ tôi?

Ông cò khen xỏ:

- Mày thông minh lắm!

James Dean Hùng trả đũa:

- Thông minh bằng ông hay hơn?

Ông cò vụt cái gậy chỉ huy của ông vào không khí:

- Đồ khốn kiếp!

James Dean Hùng đáp lễ ông cò bằng cánh kềm dao vô gáy nhân viên của ông. Ông cò ra lệnh:

- Bắt hết quân chó hoang...

James Dean Hùng hét:

- Khoan...

Ông cò hỏi:

- Mày chịu để tao bắt mày à?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Ông cò đừng tưởng bở. Bắt hết được anh em tôi, ít ra cảnh sát cũng chết mùi mạng!
- Chúng mày không sợ lên máy chém ư?

James Dean Hùng khạc một bãi đờm lên tóc người cảnh sát:

- Chúng tôi đang sống mà như những kẻ đã chết rồi. Ông cò biết không?

James Hùng ngừng vài giây để nuốt sự hận thù. Rồi nó nói tiếp:

- Đứa nào đã làm cho chúng tôi trở nên những con chó hoang? Đứa nào chỉ nghĩ bắt chúng tôi, nhốt chúng tôi vào trại Tể Bần, đẩy chúng tôi đi Nông Sơn và đẩy chúng tôi về các ấp chiến lược sống khốn nạn?

Năm Hòa Hưng gọi:

- James Dean Hùng!

James Dean Hùng nhăn mặt:

- Gọi tao là Trần Đại đi cần gì phải dẫu diêm...
- Mày chịu để cảnh sát bắt thì tao giết thằng này!

James Dean Hùng quát:

- Mày giết nó tao giết mày...

Năm Hòa Hưng nhăn nhó:

- Sao mày kỳ cục thế?
- Để tao tính chuyện nghe Năm Hòa Hưng!

Năm Hòa Hưng kéo con tin của nó tới gần chỗ James Dean Hùng. Nó hỏi nhỏ:

- Anh Trần Đại bảo mày làm vậy à?
- Ừ!
- Mình đang thắng thế mà mày...
- Thắng ở chỗ nào? Thà một mình tao bị đưa vào địa ngục trại Tể Bần còn hơn cả bọn bị thọt nhốt hết vào Tể Bần. Tao vào Tể Bần tao sẽ ra như bốn miến là chúng nó đừng trả thù tao đến chết. Mày hiểu chưa?

Năm Hòa Hưng chớp mắt lia lịa. James Dean Hùng vỗ lấy câu dọa giết con tin, bắt chẹt ông cò:

- Ông cò ra lệnh cho nhân viên của ông dàn ra cho anh em chúng tôi về Sài Gòn. Tôi hứa với ông cò, tôi để ông bắt tôi.

Ông cò lưỡng lự:

- Mà cũng hứa cơ à?

James Dean Hùng khinh bạc nói:

- Ông cò quả thực chưa hiểu gì về du đãng! Du đãng có thể dưới mặt ông hèn hạ đủ thứ. Nhưng giữ lời hứa, tôi cam đoan với ông cò, chưa có hạng người nào trong xã hội trọng mấy lời hứa bằng chúng tôi đâu. Ông quyết định đi!

Ông cò chưa kịp tính xong thì James Dean Hùng đã hô lớn:

- Tony Hải và Quyền Tân Định cho anh em xử đụng dao với cảnh sát.

Ba mươi lưỡi dao đã bấm khỏi cán. Lưỡi nào lưỡi ấy sáng loảng nhọn hoắt. James Dean Hùng mở cuộc chiến tranh tâm lý với ông cò:

- Anh em tôi phóng dao cừ lắm, điều này cảnh sát đã biết. Tôi thừa hiểu cảnh sát đã không dám bắn chết ba mươi thằng du đãng một lúc.

Ông cò chưa từng chạm trán với một tên du đãng "trí thức" như James Dean Hùng nên ông cảm thấy chuyện gay go quá. Cuối cùng, ông đành nghe James Dean Hùng răm rắp. Nhân viên của ông dạt sang một bên để bọn du đãng Sài Gòn thoát khỏi vòng vây. James Dean Hùng dặn dò đàn em:

- Chạy vào các ngõ hẻm rồi băng về ngã cầu Mống!

Anh em công nhân từ trong công kho 18 nhìn ra thấy trên bãi chiến trường, đám thuộc hạ của cai thầu Phúc bị các cứu tinh của mình cho đo ván hết và cảnh sát thì đang bị James Dean Hùng "cầm tù" hã hê vô cùng. Anh em reo to ngậm ý cảm ơn bọn Quyền Tân Định. Bọn du đãng Sài Gòn ngoái lại, vẩy tay rồi chạy vụt vào các ngõ hẻm. Khoảnh khắc, chúng nó biến mất.

James Dean Hùng đợi đàn em của mình trốn thoát, quay sang Năm Hòa Hưng:

- Còn mày nữa, "dọt" đi chứ!

Năm Hòa Hưng lắc đầu:

- Tao vào Tế Bần với mày!

James Dean Hùng biết rằng không có thì giờ giằng co với Năm Hòa Hưng nữa, nó nói:

- Mà mày cứ lệnh anh Trần Đại à?

Năm Hòa Hưng đẩy con tin của nó chúi về phía trước, mặt hiện rõ lên những nét hận thù, nó nhìn ông cò rồi vù theo đồng bọn. James Dean Hùng nghiêng răng ken két:

- Xong rồi...

Bấy giờ Bồn bù loong vừa tới nơi. Nó thấy anh em của nó biến hết, chỉ còn một mình James Dean Hùng đương đầu với cảnh sát. Nó gọi:

- Anh James Dean Hùng!

James Dean Hùng giật mình, ngoái cổ lại:

- Bồn bù loong cứ gọi anh là Trần Đại đi, can chi chú mà phải kêu là James Dean Hùng... Chú về đi, về gấp đi, bảo anh em rằng Trần Đại đã nạp mình cho cảnh sát nhé!

Nước mắt Bồn bù loong ứa ra. Nó đưa tay quệt ngang mắt, chạy vội vào con ngõ mà ả chủ tiệm cà phê vừa dẫn nó và Trần Đại băng qua lộ. Còn lại một mình James Dean Hùng chếch mép cười chua sót:

- Thừa ông cò, tôi không muốn xin lỗi ông cò để ông cò nhẹ tay đối với tôi đâu.

James Dean Hùng buông cổ áo người cảnh sát, ném con dao xuống mặt đường nhựa:

- Tôi không thù hằn gì cảnh sát cả song làm du đãng tự nhiên bị cảnh sát ghét. Chẳng ai có thể yêu người ghét mình cả. Tôi xin ông cò đừng coi tôi như bọn Năm Lửa.

James Dean Hùng chấp lay sau lưng, ngoan ngoãn bước tới chỗ ông cò. Nó dơ hai tay:

- Bây giờ ông cò có thể còng tay tôi được rồi!

Cảnh sát sáp lại còng tay James Dean Hùng và đẩy nó lên xe. Ông cò nghĩ sao ra lệnh:

- Hốt hết cả bọn Năm Lửa nữa.

Cảnh sát thộp hết thuộc hạ của cai thầu Phúc bắt kể những thằng bị thương. Máu chảy tùm lum. Ông cò cúi đầu nhìn sợi giây giây sút ra. Ông kè lên thành xe díp thắt lại:

- Đừng đánh thằng Trần Đại, ai đánh nó tôi sẽ thẳng tay trừng trị!

Ông cò dục tài xế cho xe chạy về bót. James Dean Hùng nhìn theo. Nó không hiểu tại sao ông cò cấm nhân viên của mình đánh đập nó.